

Arrest

nr. 222 808 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A., F.
(...)

Op basis van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal op 1 maart 2017, van 16u36 tot 16u59. Uw advocaat, meester De Feyter loco meester Pirotte, was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud. U werd een tweede maal gehoord op het CGVS op 30 maart 2017, van 9u21 tot 13u29. Uw advocaat, meester De Feyter loco meester Pirotte, was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud. U werd een derde maal gehoord op het CGVS op 19 december 2018, van 9u19 tot 10u29.

Uw advocaat, meester Waldmann loco meester Henrion, was aanwezig bij het persoonlijk onderhoud. U werd telkens bijgestaan door een tolk Russisch–Nederlands.

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in het dorp Nuradilovo, nabij de stad Khasavyurt, in de Russische deelrepubliek Dagestan.

In april 2006 huwde u met uw echtgenoot, I.A. (O.V. 8.082.718). Jullie hebben vier minderjarige kinderen.

Uw asielaanvraag is verbonden met de asielaanvraag van uw echtgenoot, die de volgende feiten aanhaalde:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in het dorp Nuradilovo, nabij de stad Khasavyurt, in de Russische deelrepubliek Dagestan.

In april 2006 huwde u met uw echtgenote F.A. (O.V. 8.082.718). Jullie hebben vier minderjarige kinderen.

U werkte als zelfstandig autoverkoper. Omdat er in uw regio niet voldoende werk was, reisde u ook regelmatig naar Moskou, waar u als techniker werkte. U logeerde dan in Moskou bij een tante van uw vrouw.

Een tiental jaar geleden begon u uw geloof op een andere, meer strikte manier te beleven. U begon zich ook anders te gedragen. Zo gebruikte u geen alcohol of cannabis meer. U verklaart dat vanaf dan problemen kende met de autoriteiten omwille van uw beleving van de niet-traditionele islam. Zo werd u er door de politiediensten bij controles aan checkpoints af en toe uitgepikt omwille van uw uiterlijk, onder andere uw baarddracht.

In januari 2014, kort na de terroristische aanslagen in Volgograd, werd u in Volgograd gecontroleerd aan een checkpoint terwijl u met een bus onderweg was van Dagestan naar Moskou. U werd meegenomen voor registratie, waarbij uw DNA en vingerafdrukken werden genomen. Diezelfde avond werd u terug vrijgelaten, waarna u terugkeerde naar Dagestan.

In de zomer van 2014 werd u in Khasavyurt op straat meegenomen door een politiepatrouille. Uw identiteitsgegevens werden verzameld en u werd enkele uren vastgehouden. 's Avonds kon u zonder dat u was ondervraagd en zonder dat er verder enig gevolg werd gegeven het politiekantoor verlaten.

De concrete aanleiding voor uw vlucht situeert zich eveneens in de zomer van 2014. U verkocht een auto model 'VAZ-14' aan een kennis van een kennis. De nummerplaat van de wagen stond echter nog op uw naam. In augustus 2014 vond een huiszoeking plaats bij u thuis, waarbij er naar wapens werd gezocht. U wist niet wat de aanleiding van deze huiszoeking was. Dit werd u ook niet meegedeeld. Na deze huiszoeking ging u begin september 2014 met uw twee oudste kinderen naar Moskou waar u op 30 september 2014 uw adres liet registreren en u bij een tante van uw vrouw ging wonen. Uw vrouw onderging nog een medische behandeling in Dagestan en kwam pas eind oktober 2014 met jullie jongste zoon naar Moskou.

In Moskou kreeg u een telefoontje van uw oom met het nieuws dat een convocatie op uw naam was toegekomen. Dit zou te maken hebben gehad met een incident waarbij de door u verkochte auto was betrokken. Blijkbaar werd met deze auto een controlepost beschoten op de weg van Makhachkala naar Khasavyurt en aangezien de nummerplaat nog op uw naam stond, werd u hieraan gelinkt. U besloot uit Rusland te vertrekken. De tante van uw vrouw, bij wie jullie in Moskou verbleven, zei dat jullie naar haar man in Turkije konden gaan.

Op 3 november 2014 reisde u met uw vrouw en kinderen met het vliegtuig van Moskou naar Turkije. Jullie werden opgevangen door Ar., de man van de tante van uw vrouw. Jullie verbleven eerst een maand bij Ar. in Istanbul, waar u in de textielhandel werkte. Vervolgens woonden jullie drie maanden met Ar. in Antalya, waar u in de bouwsector werkte. Omdat de tante van uw vrouw kanker had, keerde uw vrouw met de kinderen in maart 2015 terug naar Moskou.

Vervolgens ging ze ook in Dagestan haar ouders bezoeken. Daar vernam ze dat er nog steeds naar u werd gezocht, waarop zij naar Kiev in Oekraïne doorreisde.

Op 26 maart 2015 reisde u met het vliegtuig vanuit Turkije ook naar Oekraïne, gezien uw visum in Turkije was verlopen. Van daar reisden jullie als gezin verder naar Wit-Rusland en Polen. In Polen werden jullie vingerafdrukken geregistreerd, werd een asielaanvraag opgestart en werden jullie internationale paspoorten ingehouden. U wachtte de uitkomst van uw asielaanvraag niet af en besliste om door te reizen.

Op 22 juni 2015 reisden jullie via Duitsland naar België, waar jullie op 23 juni 2015 asiel aanvroegen.

Op 1 juni 2017 werd u opgepakt door de Belgische autoriteiten, gezien er een Interpol Red Notice opsporingsbericht op uw naam was verspreid. Op 26 januari 2017 had een districtsrechtbank van de stad Makhachkala in Dagestan immers een internationaal aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd.

Op 14 juni 2017 ontving de Belgische minister van Justitie een uitleveringsverzoek van het Parket-Generaal van de Russische Federatie. U wordt door de Russische autoriteiten gezocht voor mogelijke inbreuken op artikel 205.5 alinea 2 (deelname aan activiteiten van een organisatie die volgens de wetgeving van de Russische Federatie als terroristisch wordt beschouwd), op artikel 208 (deelname aan de activiteiten van een gewapende groep op het grondgebied van een derde land, waarbij deze groep niet erkend is in de wetgeving van het land, en die handelt tegen de belangen van de Russische Federatie) en op artikel 205.3 derde alinea (bekomen van een opleiding om terroristische handelingen uit te voeren) van de Strafwet van de Russische Federatie. Volgens de informatie in het uitleveringsdossier zou u vanuit Turkije naar Syrië zijn gereisd, waar u in Raqqa zou hebben verbleven. Daar zou u zich hebben aangesloten bij de terroristische organisatie Daesh (ook gekend als ISIS, ISIL, IS) en een wapentraining hebben ondergaan.

Op 4 juli 2017 verklaarde de Raadkamer te Eupen het uitleveringsverzoek uitgaande van de Russische autoriteiten, uitvoerbaar. Op 5 juli stelde u beroep in tegen deze beslissing van de Raadkamer, hetwelk verworpen werd door de vakantiekamer van het Hof van Beroep te Luik, zetelend als Kamer van Inbeschuldigingstelling (hierna 'KI'), op 13 juli 2017. U stelde cassatieberoep in tegen dit arrest van de KI bij het Hof van Cassatie, hetwelk verworpen werd op 4 oktober 2017. Op 2 november 2017 boog de KI te Luik zich opnieuw over het dossier en besliste tot een positief advies inzake het uitleveringsverzoek. Hierop volgend werd op 31 mei 2018 door de minister van Justitie een Ministerieel Besluit genomen waarbij de uitlevering toegestaan werd, op voorwaarde dat de uitvoering ervan opgeschort was zolang de asielprocedure lopende is.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie de volgende documenten neer: de Russische interne paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, een doorlaatbewijs van België naar Polen, twee convocaties van de Russische autoriteiten, een envelop en twee attesten in verband met uw werkzaamheden in Turkije."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat uw identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U baseert uw huidige verzoek om internationale bescherming op motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, I.A. (O.V. 8.082.718). Het Commissariaat-generaal (CGVS) heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat de feiten die volgens u en uw echtgenoot aan de basis lagen van jullie vertrek uit de Russische Federatie in 2014 niet geloofwaardig zijn. Bovendien meent het CGVS dat een uitlevering van uw echtgenoot aan Rusland evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels op uw verklaringen is gestoeld, werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt – u verblijft sinds juni 2016 in de gevangenis omdat u in de Russische Federatie wordt gezocht wegens deelname aan een terroristische groepering en omdat uw uitlevering werd gevraagd – rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens de procedure.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u de Russische Federatie zou hebben verlaten omwille van de volgende feiten. U zou als aanhanger van de niet-traditionele islam herhaaldelijk zijn gecontroleerd en geïnterviewd door de ordediensten omwille van uw uiterlijk en levensstijl.

Zo zou u in de context van de aanslagen in Volgograd in januari 2014 zijn gearresteerd en meegenomen voor registratie en het afstaan van vingerafdrukken en een DNA-staal. In de zomer van 2014 zou u valselijk zijn verdacht of beschuldigd van betrokkenheid bij een aanslag op een controlepost in Dagestan, omdat een auto die u had verkocht werd gebruikt bij deze aanslag. In augustus of september 2014 zou in dit kader een huiszoeking bij u thuis zijn gehouden. Omwille van deze gebeurtenissen zou u eerst vanuit Dagestan naar Moskou en vervolgens in november 2014 vanuit de Russische Federatie naar Turkije zijn gevlucht.

Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw verklaring dat u uit de Russische Federatie bent vertrokken omwille van vervolging door de Russische autoriteiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Dagestaanse autoriteiten moslims die als niet-traditioneel worden beschouwd nauwlettend in de gaten houden en dat dit in bepaalde gevallen kan uitmonden in daden die – naargelang de specifieke context – als vervolging kunnen worden gekwalificeerd. Uit de informatie blijkt echter ook dat de islamstrekkingen die als niet-traditioneel worden beschouwd een uitgebreide aanhang kennen onder de Dagestaanse bevolking en dat zij niet a priori vervolgd worden. Het loutere feit van uw geloofsovertuiging volstaat dan ook niet voor de toekenning van een beschermingsstatus. Een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming is dan ook noodzakelijk.

Ten tweede moet worden opgemerkt dat absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas over de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit de Russische Federatie.

Zo legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over het eerste ernstige incident dat u met de Russische autoriteiten zou hebben gekend. Tijdens het interview bij de DVZ verklaarde u dat u in januari 2014 aan een controlepost in Volgograd werd meegenomen voor registratie en DNA-stalen omdat er diezelfde dag in de stad een aanslag op een bus was gepleegd (vragenlijst CGVS vraag 3.1). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u opnieuw dat deze controle in januari 2014 plaatsvond, maar dat het zeker níet op de dezelfde dag van de aanslag in Volgograd was. Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer dit incident gebeurde, bijvoorbeeld één of twee dagen na de aanslag of eventueel een week, verklaarde u dat u dit niet wist. U herhaalde echter uitdrukkelijk dat uw aanhouding na de explosie in Volgograd plaatsvond (CGVS II, p.6). In uw verklaringen aan de onderzoeksrechter dd. 01/06/2017 verklaarde u echter wederom dat uw aanhouding plaatsvond op de dag van de aanslag in Volgograd zelf (cf. stuk 4, Vernehmungsprotokoll dd. 01/06/2017), wat opnieuw tegenstrijdig is met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat er eind 2013 twee aanslagen op korte tijd plaatsvonden in Volgograd, respectievelijk op 29 december 2013 om 12u45 aan het treinstation en op 30 december 2013 om 8u30 op een bus (cf. stuk 13, Wikipedia, December 2013 Volgograd bombings). Gezien deze aanslagen plaatsvonden vlak voor Nieuwjaar en ook prominent aan bod kwamen in de Nieuwjaarsspeech van president Poetin op 1 januari 2014 is het uitermate bevreemdend dat u (één van) de(ze) aanslag(en) alsook uw eigen aanhouding op diezelfde dag – althans volgens één versie van uw relaas – consequent blijft situeren in januari 2014, zowel in uw verklaringen bij de DVZ als tegenover de onderzoeksrechter. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u dit incident – het eerste ernstige feit dat u in uw verklaringen aanhaalt – beter zou kunnen situeren in de tijd.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af in verband met de huiszoeking die aan de oorsprong zou hebben gelegen van uw vertrek vanuit Dagestan naar Moskou. Deze huiszoeking zou het gevolg geweest zijn van een aanval op een controlepost, waarbij een wagen was gebruikt die u aan een kennis van een kennis had verkocht (CGVS I, p. 14). Uw verklaringen over de situering van deze huiszoeking in de tijd waren echter inconsistent. Eerst verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat deze huiszoeking 'begin augustus' plaatsvond (CGVS I p. 14). Even later beweerde u dan weer dat men in 'augustus, begin september' naar u kwam voor de huiszoeking (CGVS I p. 14).

Nog even later zei u dan weer heel exact dat de huiszoeking plaatsvond op 5 september 2014 (CGVS I p. 16). Ook wat betreft het tijdsverloop tussen de verkoop van de wagen en de huiszoeking bij u thuis legde u inconsistente verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat de huiszoeking misschien een week na de verkoop van de auto was (CGVS I p. 14). Even later luidde het opeens dat de huiszoeking een maand na de verkoop plaatsvond (CGVS I p.14, 15). Toen u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, zei u dat u zich 'verkeerd had uitgedrukt' (CGVS I p.15). Deze uitleg biedt geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, gezien uw initiële verklaringen aan duidelijkheid niets te wensen overlieten. Gelet op de ernst van dit incident – het zou de eerste keer zijn geweest dat de autoriteiten u kwamen zoeken in uw eigen woning – kan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u dit voorval correct kunt situeren in de tijd en dat u zich bijgevolg niet zomaar zou vergissen, quod non in casu. Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook wat betreft uw vertrek vanuit Dagestan naar Moskou legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u zelf ten aanzien van de DVZ dat u reeds de dag na de huiszoeking samen met uw vrouw en kinderen naar Moskou vertrok (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tegenover het CGVS beweerde u echter tot tweemaal toe dat u pas de 3e dag na de huiszoeking naar Moskou zou zijn vertrokken (CGVS I p.16, CGVS II p.14). Toen u met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij de laatste versie van uw verhaal en antwoordde u dat het niet mogelijk was dat u reeds de volgende dag was vertrokken omdat jullie jullie vertrek eerst hadden moeten bespreken (CGVS I p.19). Deze uitleg biedt geen verschoning voor de tegenstrijdigheid, gezien uw verklaringen bij de DVZ duidelijk waren en maar moeilijk kan worden ingezien waarom dit zo genoteerd zou zijn in het verslag van dit gesprek indien u dit niet zo zou hebben verklaard. Bovendien verklaarde u zich na afloop van dit gesprek akkoord met de inhoud van het verslag door het plaatsen van uw handtekening na het voorlezen van uw verklaringen. De geloofwaardigheid van uw verhaal wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Wat betreft het verblijf van uw vrouw in Moskou verklaarde u dat zij eind oktober 2014 naar Moskou kwam. Twee dagen na de aankomst van uw vrouw in Moskou zou uw oom uit Dagestan u hebben gebeld in verband met de convocatie die op uw naam was toegekomen (CGVS I p.17). Twee of drie dagen na de aankomst van uw vrouw in Moskou zouden jullie reeds naar Turkije zijn vertrokken (CGVS II p. 14). Volgens uw versie van dit verhaal zou uw vrouw dus maar enkele dagen in Moskou hebben verbleven. Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij ongeveer een maand in Moskou zou zijn geweest en dat zij daar een maand rustig, zonder problemen kon verblijven. Zij verklaarde dat ze zich niet herinnerde hoe lang ze al in Moskou was toen uw oom belde in verband met de convocatie. Zij verklaarde ook niet meer te weten hoe lang na dit bewuste telefoontje jullie nog in Moskou bleven alvorens naar Turkije te vertrekken (CGVS Vrouw II p. 9, 10). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen, als zou zij in totaal slechts enkele dagen in Moskou hebben verbleven voor jullie vlucht naar Turkije, verklaarde zij eerst dat zij zich had vergist, dat u haar misschien niet onmiddellijk over het telefoontje had ingelicht, gezien haar toestand op dat moment, omdat zij zich zorgen maakte. Onmiddellijk hierna paste zij haar verklaringen aan en zij zei dat u zich misschien verkeerd had uitgedrukt, om daarna opnieuw te stellen dat zij 'verkeerd gerekend had' (CGVS Vrouw II p.10). Deze uitleg is volslagen onaannemelijk. Het is immers een wezenlijk verschil of uw vrouw enkele dagen dan wel een maand in Moskou zou hebben verbleven voor jullie vertrek uit het land, waardoor kan worden verwacht dat uw vrouw hier consistente verklaringen over zou afleggen, quod non in casu.

Ook uw verhaal over uw eigen verblijf en adresregistratie in Moskou vertoont meerdere inconsistenties. Zo verklaarde u en zo blijkt uit ook uw intern paspoort dat u zich op 30 september 2014 in Moskou liet registreren. U verklaarde dat u zich in Moskou liet registreren om er gemakkelijk te kunnen genieten van diverse voorzieningen en er gemakkelijker een job te kunnen vinden (CGVS II p. 13). Ook tijdens het gesprek bij de DVZ verklaarde u dat u toen van plan was om in Moskou te blijven (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Uit uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS blijkt duidelijk dat u er geen probleem in zag om u in Moskou te laten registreren omdat u er vanuit ging dat er zich daar geen problemen zouden voordoen (CGVS II, p. 14). Uit deze verklaringen blijkt ook dat u zich eerst in Moskou zou hebben laten registreren en dat u pas nadien door uw oom op de hoogte zou zijn gebracht dat u in Dagestan werd gezocht omdat er een convocatie op uw naam zou zijn toegekomen. Deze chronologie stookt echter geenszins met uw weergave van de feiten tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Toen verklaarde u dat uw oom u eind oktober [2014] zou hebben gezegd dat u werd gezocht, toen de convocatie was gekomen. U zei dat u wist dat u niet schuldig was aan de betrokkenheid bij de aanslag en dat u toen besloot om een nieuwe woonplaats te zoeken en zich te domiciliëren in Moskou (CGVS I p. 15-16). Uit deze versie van de feiten blijkt dus dat uw oom u eerst zou hebben ingelicht dat u werd gezocht en dat u pas daarna naar Moskou zou zijn getrokken om er een nieuwe domicilie te vinden. Ook toen u expliciet werd gevraagd of u zich daarna – na de verwittiging door uw oom – liet registreren in Moskou, verklaarde u: "Ja, daarom ben ik gegaan, ik nam mijn kinderen en ging naar Moskou (...)" (CGVS I p.16), wat compleet niet strookt met uw andere verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (cf. supra). Even later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u dan weer aan dat u zich meteen bij aankomst in Moskou bij de paspoortdienst had gemeld en dat u reeds na een paar dagen een 'propiska' of adresregistratie had (CGVS I p.18). Dit lijkt dan weer niet te kloppen met de datum van adresregistratie in uw intern paspoort (30 september 2014) en de chronologie die u zelf schetste: namelijk een huiszoeking begin augustus of begin september 2014 – al naargelang de versie van uw verhaal – en een vertrek naar Moskou de volgende dag of de derde dag na de huiszoeking – opnieuw al naargelang de versie van uw verhaal. Dit zou immers betekenen dat u zich in augustus of begin september 2014 liet registreren in Moskou, wat niet overeenkomt met de datum van de stempel in uw intern paspoort.

Ook over de melding dat u beschuldigd zou worden van betrokkenheid bij een aanslag zijn uw verklaringen onaannemelijk vaag en weinig consistent.

Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw oom u eind oktober over de aanslag had verteld, toen de convocaties waren gekomen. De medewerkers van de ordediensten zouden hem volgens uw verklaringen hebben verteld dat het ging over de 'VAZ-14' auto die u had verkocht (CGVS I p.15). U poneerde dus met enige stelligheid dat de medewerkers van de ordediensten persoonlijk tegen uw oom hadden gezegd dat u werd gezocht omwille van de auto die u had verkocht. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verschilden uw verklaringen echter merkbaar. U zei toen dat de medewerkers dat 'waarschijnlijk' hadden verteld, 'hoe zou hij dat anders kunnen weten?'. U scheen echter te twijfelen of u oom dit wist omdat de medewerkers hem hadden gebeld, of ze hem eventueel hadden opgeroepen of dat hij de convocaties had gelezen en dan uit eigen beweging naar de politie was gegaan om uitleg te krijgen (CGVS II p.15, 16). Dergelijke onwetendheid over de manier waarop uw oom zou hebben vernomen dat u werd gezocht omwille van de door u verkochte auto is helemaal niet aannemelijk. Indien u werkelijk zou zijn gezocht en indien uw oom u werkelijk zou hebben opgebeld om u dit nieuws te melden, dan is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten waarop uw oom zich zou hebben gebaseerd om u dit te vertellen. Het is bovendien treffend dat u zelf niet op de hoogte scheen te zijn van de inhoud van de convocaties die u voorlegde. U bleek niet te weten of de convocaties die u voorlegde een kopie of origineel was (CGVS I p. 19). U bleek ook niet te weten in welke hoedanigheid u werd opgeroepen – de convocaties vermeldt als 'getuige' – omdat u de convocaties niet hebt gelezen (CGVS II p. 16). Het feit dat u deze belangrijke stavingsstukken in verband met uw asielaanvraag zelfs niet hebt gelezen, is niet ernstig te noemen en doet vermoeden dat het gaat om (ver)vals(t)en stukken die u louter hebt aangeschaft ten behoeve van uw asielaanvraag. Daarenboven betreffen deze stukken duidelijk kleurenkopieën (duidelijk te zien aan identieke blauwe "stempel") waarop tekst is ingevuld. Aan dergelijke stukken, die door knip-en-plak-werk kunnen worden gemaakt, kan bezwaarlijk veel bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat dergelijke documenten ook gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen.

U legde ook onaannemelijk vage verklaringen af over de aanval waarbij de door u verkochte wagen zou zijn betrokken. Zo bleek u deze gebeurtenis – hét sleutelincident in uw relaas – nauwelijks in de tijd te kunnen situeren. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zei u dat deze aanval in de zomer van 2014 gebeurde, maar u zei dat u niet specifiek kon zijn, omdat u er niet bij was betrokken (CGVS I p. 11). Even later zei u opnieuw dat u niet specifiek kon zeggen wanneer de aanval gebeurde, omdat dergelijke zaken u niet interesseerden en u dit dus niet volgde (CGVS I p. 13). Uw verklaring dat u niet geïnteresseerd was in dit incident en dat u niet betrokken was, is niet serieus te noemen, gezien u volgens uw verklaringen net omwille van dit incident zou worden gezocht door de autoriteiten. Uw verklaring dat u dit incident niet hebt (op)gevolgd, is overigens tegenstrijdig met uw verklaring dat u zelf in het nieuws had gelezen dat men het vuur had geopend op de controlepost en dat er was teruggeschoten (CGVS I p. 11). Zelfs al zou u op het moment van de berichtgeving in de media niet hebben geweten dat u later gelinkt zou worden aan deze gebeurtenis is uw totaal gebrek aan kennis over dit incident niet geloofwaardig. Indien uw oom u later effectief zou hebben verteld dat u werd gezocht omwille van uw vermoede betrokkenheid bij dit incident, kan worden verwacht dat u opnieuw naar informatie over deze gebeurtenis zou zoeken in de media. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook over andere aspecten vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek dat u de namen van de kennissen van Ars. niet kende, de personen aan wie u de wagen model 'VAZ-14' zou hebben verkocht. Ook de familienaam of het patroniem van Ars. kende u niet (CGVS I p.11). U wist niet of er bij Ars. ook een huiszoeking was gebeurd. U heeft Ars. ook niet gebeld of gecontacteerd om meer informatie te bekomen over deze zaak. Uw uitleg, dat u toen al in Moskou was, dat het geen zin had om via de telefoon te praten en dat u toen andere dingen aan uw hoofd had (CGVS I p.15), is niet aannemelijk om dit totaal gebrek aan initiatief te verklaren. Indien u toen effectief zou hebben vernomen dat u werd gezocht omwille van dit voorval, kan worden verwacht dat u zich toch enigszins zou hebben proberen informeren, al was het maar om het risico dat u vanaf dan liep enigszins in te kunnen schatten.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde (vervolgings)feiten volledig.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw eveneens vage, volatiele en weinig aannemelijk verklaringen aflegden over de reisdocumenten waarover jullie beschikten om uit de Russische Federatie te vertrekken. Wat betreft uw eigen reispaspoort, dat blijkens de gegevens in uw intern Russisch paspoort werd uitgereikt op 6 augustus 2013, verklaarde u in eerste instantie dat u dit document had aangevraagd om zaken te gaan doen in het buitenland, maar dat dit plan niet doorging omdat u geen tijd had. Kort daarop zei u dat u het reispaspoort nodig had om in Egypte te gaan studeren. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet had gedaan, zei u dat u geen tijd had gehad. Toen u werd gevraagd waarom u geen tijd had, zei u dat u toen geld moest verdienen (CGVS I, p. 6).

Gevraagd waarom uw kinderen op 31 maart 2014 een reispaspoort verkregen, zei u in eerste instantie dat u zich niet herinnerde waarom u dit had aangevraagd. Nogmaals gevraagd waarom u door de administratieve rompslomp was gegaan om voor uw kinderen reisdocumenten te verkrijgen, antwoordde u opnieuw dat u zich niet herinnerde waarom u dit had gedaan. Ook toen u werd gevraagd waarom uw vrouw op 11 april 2014 een reispaspoort verkreeg, antwoordde u dat u niet wist waarom dit toen was gebeurd. Onmiddellijk hierna wijzigde u plots uw verklaringen, door te beweren dat u toen concrete plannen had om in Egypte te gaan studeren en het hele gezin mee te nemen (CGVS I, p. 6). Ook tijdens het tweede gehoor beweerde u met grote stelligheid dat u toen samen met uw vrouw en kinderen naar Egypte wilde gaan om Arabisch te studeren en dat jullie daarom in de periode maart-april 2014 paspoorten voor uw kinderen en uw vrouw aanvroegen (CGVS II, p. 12-13). Dergelijke gang van zaken is compleet onaannemelijk. Indien u toen werkelijk concrete plannen zou hebben gehad om met uw hele gezin te emigreren naar Egypte om Arabisch te gaan studeren, is het niet geloofwaardig dat u de eerste drie keer dat u werd gevraagd waarom uw vrouw en kinderen en reisdocumenten kregen, zou zeggen dat u niet meer wist waarom jullie deze inspanningen hadden gedaan. De vaststelling dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de reden waarom jullie reisdocumenten aanvroegen, doet vermoeden dat u de werkelijke reisplannen die jullie destijds hadden – het doel en de bestemming van de in 2014 geplande reis – ten allen prijze verborgen wilt houden voor de Belgische autoriteiten.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u op 3 november 2014 vanuit de Russische Federatie zou zijn vertrokken met het vliegtuig en gebruik makend van uw eigen reispaspoort. Indien u op dat moment werkelijk al werd gezocht door de Russische autoriteiten omwille van het feit dat uw wagen zou zijn gebruikt bij een terroristisch incident – de beschieting van een checkpoint van de autoriteiten – dan lijkt het bijzonder weinig waarschijnlijk dat u het risico zou hebben genomen om onder uw eigen identiteit via de luchthaven – waar strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd – naar het buitenland te vertrekken én dat u dit ook zonder problemen zou hebben kunnen doen. Indien u toen reeds werd gezocht, indien er op dat moment effectief al huiszoekingen zouden hebben plaatsgevonden en indien men u al was komen zoeken bij uw oom, lijkt het weinig aannemelijk dat men u niet geseind zou hebben en tegengehouden zou hebben bij uw vertrek uit het land. Dit is eens te meer een indicatie dat u vóór het moment van uw vertrek uit het land in november 2014 nog niet werd vervolgd door de Russische autoriteiten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan absoluut geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vertrek uit Dagestan en de Russische Federatie. Bijgevolg kunt u ook niet aannemelijk maken dat u reeds vóór uw vertrek uit de Russische Federatie zou zijn geviséerd of vervolgd door de lokale Dagestaanse of federale Russische autoriteiten. Er kan ook geen geloof worden gehecht aan de door uw verklaarde motieven of beweegredenen voor uw vertrek uit de Russische Federatie.

Daarentegen blijkt uit informatie die door de Russische autoriteiten werd overgemaakt aan de Belgische minister van Justitie dat u vanuit Rusland naar Turkije zou zijn afgereisd met de bedoeling om van daar uit verder te reizen naar Syrië, om zich daar aan te sluiten bij een terroristische groepering, met name Daesh (ook gekend als ISIS, ISIL, IS).

Op 14 juli 2017 – na het eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS – ontving de Belgische minister van Justitie immers een uitleveringsverzoek van de Russische autoriteiten waaruit blijkt dat u in de Russische Federatie wordt gezocht op verdenking van betrokkenheid bij de activiteiten van een terroristische organisatie. Op 3 april 2015 werd een strafzaak tegen u geopend. U zou sinds 24 november 2015 federaal opgespoord worden in de Russische Federatie. U wordt door de Russische autoriteiten gezocht voor mogelijke inbreuken op artikel 205.5 alinea 2 (deelname aan activiteiten van een organisatie die volgens de wetgeving van de Russische Federatie als terroristisch wordt beschouwd), op artikel 208 (deelname aan de activiteiten van een gewapende groep op het grondgebied van een derde land, waarbij deze groep niet erkend is in de wetgeving van het land, en die handelt tegen de belangen van de Russische Federatie) en op artikel 205.3 derde alinea (bekomen van een opleiding om terroristische handelingen uit te voeren) van de Strafwet van de Russische Federatie.

Volgens de informatie in het uitleveringsdossier zou u na uw vertrek uit de Russische Federatie vanuit Turkije verder naar Syrië zijn gereisd, waar u in Raqqa zou hebben verbleven. Daar zou u zich hebben aangesloten bij de terroristische organisatie Daesh (ook gekend als ISIS, ISIL, IS) en een wapentraining hebben ondergaan. Op basis van deze elementen vaardigde een districtsrechtbank van de stad Makhachkala in Dagestan 26 januari 2017 een internationaal aanhoudingsbevel tegen u uit.

Gelet op deze elementen werd u op 18 december 2018 en 9 januari 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt – u verblijft sinds juni 2016 in de gevangenis omdat u in de Russische Federatie wordt gezocht wegens deelname aan een terroristische groepering en

omdat uw uitlevering werd gevraagd – rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Geconfronteerd met de verklaringen van de Russische autoriteiten als zou u na uw vertrek uit de Russische Federatie in november 2014 vanuit Turkije zijn doorgereisd naar Syrië, waar u zich zou hebben aangesloten bij een terroristische organisatie, reageerde u dat de beschuldigen tegen u vals zijn en dat de strafzaak gefabriceerd is. U zei dat u nooit naar Syrië bent gereisd. U zei dat u de Russische Federatie had verlaten omdat u – ook onterecht – vervolgd werd door de Russische autoriteiten. U verwees opnieuw naar het verhaal waarbij u een auto zou hebben verkocht aan een kennis van een kennis, dat deze auto vervolgens zou zijn gebruikt bij een aanval op een checkpoint en dat u daarom op de radar van de Russische autoriteiten zou zijn gekomen. U zei dat er behalve dit geen andere reden is waarom de Russische autoriteiten u momenteel zoeken. U zei dat deze gebeurtenissen de enige werkelijke reden zijn waarom de Russische autoriteiten u zoeken en dat de beschuldiging dat u naar Syrië zou zijn gereisd slechts voorwendsels zijn om u te pakken te krijgen. U zei dat u nooit naar Syrië bent gereisd, dat dit een leugen is en dat u daarentegen steeds in Turkije zou zijn gebleven, meer bepaald in Istanbul en in Antalya, waar u met uw gezin bij een familielid verbleef en waar u in de textielhandel en in de bouw werkte (CGVS IV, p. 2-7).

Wat betreft uw verklaringen dat de beschuldigingen tegen u vals zijn en dat de enige reden waarom de Russen u zoeken de kwestie met de verkoop van de auto model 'VAZ-14' betreft, dient te worden herhaald dat uw verhaal over deze gebeurtenissen manifest ongeloofwaardig is. Zoals reeds uitvoerig werd aangetoond, kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die volgens u aan de basis zouden hebben gelegen van uw vertrek uit Dagestan en de Russische Federatie in november 2014. Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat u reeds vóór uw vertrek uit de Russische Federatie zou zijn gevisieerd of vervolgd door de lokale Dagestaanse of federale Russische autoriteiten. Er kan dus ook geen geloof worden gehecht aan de door uw verklaarde motieven of beweegredenen voor uw vertrek uit de Russische Federatie. Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat de beschuldigingen die door de Russische autoriteiten tegen u worden geuit vals zouden zijn of dat u momenteel zou worden vervolgd door de Russische autoriteiten om andere redenen dan die vermeld staan in het Russische uitleveringsverzoek.

Wat betreft uw verklaringen dat u niet naar Syrië reisde en dat u daarentegen gewoon in Turkije zou hebben verbleven en gewerkt in de periode november 2014 – maart 2015 dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw vrouw over jullie verblijf in Turkije bijzonder vaag en weinig overtuigend zijn. Zo verklaarden u en uw vrouw dat jullie in Turkije terecht konden bij een familielid van uw vrouw, een zekere Ar.. Deze persoon, de man van de tante van uw vrouw uit Moskou, zou bereid zijn geweest om jullie op te vangen en bij te staan. Aanvankelijk gingen jullie een maand bij hem wonen in Istanbul. U verbleef samen met uw vrouw en kinderen op zijn appartement. Deze persoon zou u ook hebben geholpen om een job in de textielhandel in Istanbul te vinden. Vervolgens reisden jullie samen met Ar. naar Antalya, waar Ar. een job voor u regelde in de bouwsector. Jullie verbleven in Antalya ongeveer drie maanden in een woning van Ar.. In dit verband is het compleet ongeloofwaardig dat u de familienaam van Ar. – iemand met wie u gedurende vier maanden zou hebben samengeleefd en die u voortdurend zou hebben geholpen – niet kende. Ook uw vrouw beweerde de familienaam van Ar. – de man van haar eigen tante – niet te kennen (CGVS IV, p 4-7; CGVS Vrouw III, p. 4-8). Het hoeft geen betoog dat dit niet geloofwaardig is. De verklaring van uw vrouw waarom zij de familienaam van Ar. niet kende, namelijk dat ze nog andere neven en nichten heeft van wie ze de familienaam niet kent en dat dit 'haar zaken niet zijn', is totaal onaannemelijk. Zoals gezegd gaat het om de man van haar tante (de tante bij wie jullie reeds in Moskou verbleven hadden), een persoon die jullie in Turkije constant zou hebben bijgestaan en met wie jullie gedurende maanden samen zouden hebben gewoond. Deze vaststelling ondermijnt jullie verhaal over jullie verblijf en activiteiten in Turkije reeds in ernstige mate.

Verder legden jullie ook ongeloofwaardige verklaringen af over jullie precieze verblijfplaatsen in Turkije. Zo had u geen enkel idee waar in Istanbul u zou hebben verbleven. U wist niet op welk adres, in welke wijk of zelfs in welk deel van de stad u zou hebben verbleven. Hoewel u zich volgens uw verklaringen geregeld verplaatste van het appartement naar de winkel waar de textielhandel was, kon u niet vertellen waar deze winkel was gelegen.

Uw vrouw kon evenmin meer vertellen over jullie verblijfplaats in Istanbul. Ook wat betreft uw verblijf in de stad Antalya waren de verklaringen van u en uw vrouw bijzonder vaag. Jullie konden opnieuw niet zeggen op welk adres, in welke wijk of welk deel van de stad jullie gedurende drie maanden zouden hebben verbleven, wat bezwaarlijk aannemelijk kan worden genoemd. De uitleg dat jullie geen Turks konden lezen en dat jullie verblijf in Turkije al enkele jaren geleden is, is geen verschuiving voor deze gebrekkige kennis (CGVS IV, p 4-7; CGVS Vrouw III, p. 4-8). Indien jullie gedurende lange tijd – respectievelijk een maand en drie maanden – in Istanbul en Antalya woonden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie nu nog steeds een notie zouden hebben van waar jullie verbleven en dat jullie hier toch iets meer over zouden kunnen vertellen, quod non in casu.

Wat betreft de attesten van uw werk in Istanbul en Antalya die u voorlegde in het kader van uw asielpcedure dient te worden opgemerkt dat deze stukken, die opgesteld zouden zijn door uw werkgevers in Turkije (CGVS Vrouw III, p. 9), geen afdoende bewijs vormen dat u daar effectief hebt verbleven en gewerkt, laat staan dat deze stukken zouden kunnen aantonen dat u daar ononderbroken hebt verbleven of dat u Turkije niet zou hebben verlaten in de periode november 2004 – maart 2015. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet van een officiële instantie afkomstig zijn waardoor geen garantie bestaat voor de waarachtigheid van de inhoud ervan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (cf. stuk 16), blijkt bovendien dat corruptie frequent voorkomt in Turkije, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken relativeert. Het lijkt daarenboven vreemd dat een Turks bedrijf jaren later officieel zou bevestigen dat u voor hen hebt gewerkt, gezien uit uw eigen verklaringen blijkt dat uw beweerde tewerkstelling toen niet legaal kon zijn gebeurd. Zo gaf u zelf aan dat u toentertijd geen arbeidsvergunning had (CGVS IV, p. 7), wat een vereiste is voor legale arbeid in Turkije. Met een visum 'on arrival' met een geldigheidsduur heeft van 3 maanden, waarover u volgens uw verklaringen beschikte, is het ook niet toegelaten om te werken in het land (cf. stuk 16, Overview of Turkish Labour Code and Employment in Turkey). Gelet op deze elementen én gelet op bovenstaande vaststellingen, namelijk dat u en uw vrouw bijzonder vage en weinig overtuigende verklaringen aflegden over jullie verblijf in Turkije, meent het CGVS dat de attesten in verband met uw werk in Turkije geen afdoende bewijs vormen van uw voorgehouden ononderbroken verblijf in Turkije in de periode november 2014 – maart 2015 en dat bijgevolg geenszins is aangetoond dat de beschuldigingen van de Russische autoriteiten dat u in Syrië zou zijn geweest ongefundeerd of vals zouden zijn.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw vrouw ook ongeloofwaardige verklaringen aflegden over het niet voorleggen van jullie Russische internationale paspoorten. U en uw vrouw verklaarden in dit verband dat jullie deze reisdocumenten hadden moeten afgeven toen jullie asiel vroegen in Polen. Jullie verklaarden dat deze documenten bij jullie vertrek in Polen waren achtergebleven. Jullie verklaarden uitdrukkelijk dat jullie deze paspoorten niet hadden opgevraagd voor jullie vertrek uit Polen. Nochtans blijkt uit een antwoord van de Poolse asielinstantie dd. 01/10/2018, toegevoegd aan uw administratief dossier, dat een Poolse medewerker van IOM op 15 juni 2015 deze documenten op jullie verzoek heeft opgehaald. Toen u en uw vrouw met deze informatie werden geconfronteerd, ontkenden jullie dat jullie de opdracht hadden gegeven om jullie reisdocumenten op te halen voor jullie vertrek uit Polen (CGVS IV, p. 9; CGVS Vrouw III, p. 2). Gezien het antwoord van de Poolse asielinstantie aan duidelijkheid niet te wensen overlaat, kan geen geloof worden gehecht aan jullie uitleg en ontstaat het vermoeden dat jullie de betreffende stukken hebben vernietigd of er zich van ontdaan hebben om voor de Belgische autoriteiten in deze reisdocumenten vervatte informatie verborgen te houden.

Wat betreft uw verklaringen dat u niet naar Syrië bent geweest, dat de bewering van de Russische autoriteiten dat u gedurende uw verblijf in Syrië twee trainingen zou hebben ondergaan, een ideologische training en een wapentraining, niet kan kloppen, gezien het onmogelijk is om binnen een periode van drie weken dergelijke opleidingen af te maken (CGVS III, p. 4; CGVS IV, p. 12), en dat u enkel wordt gezocht omdat 'iemand iets heeft gezegd zonder dat te bewijzen' (CGVS IV, p. 11) dient te worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over uw schuld of onschuld betreffende de feiten die vermeld staan in het arrestatiebevel dat door de districtsrechtbank van de stad Makhachkalla werd uitgevaardigd en die werden overgenomen in het verzoek tot uitlevering vanwege het Parket-Generaal van de Russische Federatie. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

In het kader van het persoonlijk onderhoud op 18 december 2018 en het persoonlijk onderhoud op 9 januari 2019 in de gevangenis van Marche-en-Famenne verklaarde u dat u, indien u door België aan de Russische Federatie zou worden uitgeleverd, zult worden gedood na uw terugkeer naar Rusland. U verklaarde dat u gefolterd of gedood zou worden als u de valse beschuldigingen tegen u niet zou bekennen. U zou geen eerlijk proces krijgen omdat dit de normale gang van zaken is in Rusland.

In de gevangnissen in Rusland worden mensen ook slecht behandeld (CGVS III, p. 10-12, CGVS IV, p. 9-12).

In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat er in het kader van uw uitleveringsverzoek door de Russische autoriteiten diplomatieke garanties worden geboden. Uit de lezing van de brieven van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek blijkt dat het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd; dat de strafrechtelijke vervolging niet zijn oorzaak vindt in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging; dat er in geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd; dat gewaarborgd wordt dat u geen foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan; dat uw fysieke en psychische

integriteit gewaarborgd wordt; dat tijdens uw gevangenhouding in het kader van de strafvervolgning, of later bij een eventuele veroordeling, de Belgische ambassade geïnformeerd zal worden over de plaats van detentie en dat u bezocht kan worden, zonder aanwezigheid van een derde, door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging; en dat in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving de straf zal uitgezeten worden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de Russische Strafwet niet voorziet in de doodstraf.

De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, onder andere Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie "geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

Zij hierbij tevens opgemerkt dat uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier (beslissing KI van Luik d.d.02/11/2017, Ministerieel Besluit d.d.31/05/2018, arrest KI van Luik d.d.16/08/2018) blijkt dat de Raadkamer te Eupen het uitleveringsverzoek uitgaande van de Russische autoriteiten, uitvoerbaar verklaard heeft op 4 juli 2017. Op 5 juli stelde u beroep in tegen deze beslissing van de Raadkamer, hetwelk verworpen werd door de vakantiekamer van het Hof van Beroep te Luik, zetelend als KI, op 13 juli 2017. U stelde cassatieberoep in tegen dit arrest van de KI bij het Hof van Cassatie, hetwelk verworpen werd op 4 oktober 2017. Op 2 november 2017 boog de KI te Luik zich opnieuw over het dossier en besliste tot een positief advies inzake het uitleveringsverzoek. De KI was van oordeel dat er geen reden is om te vrezen dat het aanhoudingsmandaat van 26 januari 2017, uitgevaardigd door de rechtbank van het district Sovyetski van de stad Makhachkala, uitgevaardigd werd met de intentie om u te vervolgen of te veroordelen wegens uw etnische origine, religie, nationaliteit of politieke overtuiging, noch was er een reden om te geloven dat uw situatie zou kunnen verslechteren omwille van (één van) deze redenen. Evenmin bestond er volgens de KI een ernstig gevaar dat u ten gevolge van uw uitlevering kan worden blootgesteld aan rechtswijgering, foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. De KI stelde vast dat u zelf geen vrees in deze zin had aangehaald voor de procureur en was van oordeel dat de door u aangebrachte rapporten niet volstonden om te besluiten tot een concrete aantasting van uw fundamentele rechten in de Russische Federatie. (beslissing KI van Luik d.d.02/11/2017, "jugement")

U slaagde er niet in om op concrete en aannemelijk wijze aan te tonen dat de diplomatieke garanties die door de Russische autoriteiten worden geboden in uw geval niet zouden worden nageleefd.

Gevraagd waarom de diplomatieke garanties in uw geval niet zouden volstaan om een eerlijke rechtsgang en een menswaardige behandeling te krijgen tijdens en na uw proces in de Russische Federatie, verklaarde u dat de Russen altijd liegen (CGVS IV, p. 10-11), dat dergelijke garanties enkel op papier bestaan, dat u aanvankelijk 'mooi zal worden ontvangen en mooi zal worden gefilmd', maar dat de autoriteiten nadien 'hun gang zullen gaan', 'waar geen camera's zijn' (CGVS III, p. 11). U zei dat ze u zouden folteren of doden omdat u alles zou blijven ontkennen (CGVS III, p. 12). U verwees hierbij enkel in vage en algemene termen naar wantoestanden in Russische gevangenis en naar de slechte behandeling van Tsjetsjenen in Russische Federatie (CGVS III, p. 11; CGVS IV, p. 10). Gevraagd waarom u in Rusland geen eerlijk proces zou krijgen, zegt u dat dit 'het systeem is' in Rusland (CGVS III, p. 12; CGVS IV, p. 10). U verwees dus opnieuw naar de algemene situatie in Rusland, waarbij u op geen enkel moment concretiseerde waarom, in uw specifieke geval, in een zaak waar uitdrukkelijk diplomatieke garanties werden geboden door de Russische autoriteiten aan België inzake de rechtsgang en de manier waarop u behandeld zult worden, dergelijke garanties niet zouden worden nageleefd.

In dit verband verwees uw vrouw wel naar enkele gevallen waarbij – volgens haar verklaringen – diplomatieke garanties vanwege de Russische autoriteiten niet werden nageleefd na de uitlevering van de betrokken personen aan Rusland (CGVS Vrouw III, p. 11). Zo sprak uw vrouw over een niet nader genoemde Tsjetsjeense man die 'exact zo'n dossier had als [haar] man' en die na uitlevering vanuit Oekraïne aan Rusland toch mishandeld zou zijn geweest. Dit is een verwijzing naar de zaak van T.T., waarnaar uw advocate ook verwees in haar email dd. 11/09/2019. Op basis van de in publieke bronnen beschikbare informatie over deze zaak (cf. stukken toegevoegd in bijlage) meent het CGVS echter dat het geval van T.T. niet gelijk gesteld kan worden met uw zaak.

Het profiel van deze persoon verschilt immers op wezenlijke punten met dat van u. Volgens bepaalde bronnen kende deze persoon al problemen met de Russische autoriteiten voor zijn vertrek uit de Russische Federatie in 2014. Volgens andere bronnen zou deze persoon ook gedurende twee jaar gevochten hebben bij Daesh in Syrië. Andere bronnen vermelden ook dat deze persoon zich in Oekraïne zou hebben aangesloten bij een Tsjetsjeens vrijwilligersbataljon dat strijdt tegen de door Rusland gesteunde separatisten in de Donbass regio van Oekraïne. Daarenboven verschillen ook de omstandigheden van de uitlevering of overdracht van deze persoon aan Rusland met uw situatie. Uit de beschikbare informatie blijkt niet of er in dit geval diplomatieke garanties werden geboden door Rusland en wat deze garanties dan wel inhielden. Wat betreft de inschatting van deze zaak over uitlevering of overdracht moet ook de getroebleerde bilaterale relatie tussen Oekraïne en Rusland in rekening worden gebracht, die wezenlijk verschilt van de bilaterale relatie tussen België en Rusland waarop de diplomatieke garanties in uw geval zijn gestoeld. Daarenboven blijkt uit de beschikbare informatie dat de Oekraïense autoriteiten zelf aangeven dat bij de overdracht van deze persoon aan Rusland bepaalde interne procedures niet werden gerespecteerd. Het CGVS besluit dat u met het verwijzen naar deze casus niet kunt aantonen dat de diplomatieke garanties die door de Russische autoriteiten worden geboden aan de Belgische staat in uw geval niet zouden worden nageleefd.

Uw vrouw verwees tevens naar ene 'Ali', die met u in de gevangenis zou hebben verbleven in België, die in september 2018 vanuit België met diplomatieke garanties werd uitgeleverd aan Rusland en die volgens zijn echtgenote, met wie uw vrouw in contact staat, na aankomst in Rusland slecht zou zijn behandeld. Deze persoon zou – volgens de verklaringen van uw vrouw – in menonwaardige omstandigheden zijn vastgehouden en zou sinds hij naar Tsjetsjenië werd overgebracht geen contact meer hebben met zijn familie, waardoor er geen informatie meer zou zijn over zijn huidige toestand (CGVS III Vrouw, p. 11). De verklaring van uw vrouw dat deze persoon na aankomst in Rusland ondanks de geboden garanties van de Russische autoriteiten op een menonwaardige manier zou zijn behandeld, is echter een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt aan de hand van objectieve elementen. Bijgevolg toont dit niet aan dat de door Rusland geboden garanties onbetrouwbaar zouden zijn.

Uw advocate verwees ook naar het geval van S.S., een Tsjetsjeen die in februari 2018 vanuit Duitsland naar Rusland werd gedeporteerd of uitgeleverd. Wat betreft de zaak van deze persoon, die door de Russische autoriteiten ervan wordt verdacht in Syrië te hebben gestreden bij Daesh, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die u hebt aangereikt en andere publiek beschikbare bronnen niet kan worden afgeleid dat deze persoon, ondanks de door Rusland aan Duitsland geboden garanties, op een menonwaardige manier zou zijn behandeld of dat hij geen eerlijke procesgang zou hebben gekregen of zou kunnen verwachten.

De verwijzing van uw vrouw naar ene I.I., een familielid van haar die in het verleden naar Turkije zou zijn gereisd en die nadien in Dagestan zou zijn verdwenen, is – los van het feit dat uw vrouw wat betreft deze zaak geen enkel verifieerbaar element aanbracht om haar beweringen te staven – niet relevant voor de beoordeling van de geboden diplomatieke garanties, gezien het geen geval van uitlevering betreft waarin de Russische autoriteiten garanties hebben geboden.

Gezien deze hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake diplomatieke garanties vanwege de Russische autoriteiten en gezien u er niet in slaagt in concreto aan te tonen dat in uw hoofde wel een reëel risico bestaat op menonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing, op foltering, en/of op een schending van het recht op een eerlijk proces toont u niet aan dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

De documenten die u voorlegde, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen en uw rijbewijs attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die niet in vraag wordt gesteld.

Het doorlaatbewijs uit Polen bevat geen informatie die relevant is voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Rusland. De twee convocaties werden reeds besproken in deze beslissing, net als de bijkomende email van uw advocaat dd. 11/01/2019.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld."

Ook wat u betreft meent het CGVS dat geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Zoals in de beslissing van uw echtgenoot werd gemotiveerd, kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die jullie voor jullie vertrek uit de Russische Federatie in 2014 zouden hebben meegemaakt. Bijgevolg kunt ook u niet aantonen dat u voor uw vertrek in 2014 zou zijn vervolgd door de Russische autoriteiten.

U kunt evenmin aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie zou worden vervolgd omwille van het profiel van uw man, die door de Russische autoriteiten wordt beschuldigd van betrokkenheid bij de activiteiten van een terroristische groepering. In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat u zelf niet wordt beschuldigd of aangeklaagd door de Russische autoriteiten omwille van de feiten die uw man ten laste worden gelegd. U vermoedt dat de autoriteiten u 'misschien' een valse beschuldiging in de schoenen zouden schuiven als familielid van een vervolgd persoon, maar u gaf echter toe dat dit louter een vermoeden is. U kon geen concrete elementen aanreiken om dit vermoeden te concretiseren. Uw ouders zouden eind 2018 opgeroepen zijn door de autoriteiten, die naar uw verblijfplaats en telefoonnummer vroegen. Uw vader zou hierbij ook een bloedstaal hebben moeten afgeven (CGVS III, p. 11-13). Gezien uw echtgenoot momenteel gezocht wordt door de autoriteiten, lijkt het echter niet abnormaal of disproportioneel dat de autoriteiten dergelijke onderzoeksdaan verrichten. Hieruit blijkt geenszins dat uzelf of uw familie in Dagestan vervolgd wordt of zou worden omwille van uw band met uw man.

Wat betreft de vraag naar subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de motivering in hoofde van uw man.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 februari 2011 in een eerste middel een schending aan "van de artikelen 39/57, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; de rechten van de verdediging; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Zij is van oordeel dat de artikelen 57/6/1, § 1, d) en 39/57, § 1, alinea 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) voornoemde artikelen schenden omdat *“vreemdelingen waarvoor een versnelde procedure werd toegepast en degenen waarvoor die procedure niet werd toegepast, zich in een vergelijkbare situatie [bevinden], ondanks zij beschikken over verschillende beroepstermijnen (10 dagen, in plaats van dertig)”*. Verzoekster vraagt zich af of het gebruikte criterium van artikel 57/6/1, § 1, d) van de Vreemdelingenwet relevant is om de doelstelling van een *“effectief rechtsmiddel”* en *“verduidelijking van de procedure”* te bereiken. Zij verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden waarin de Raad van State *“de conformiteit van deze korte beroepstermijnen met het recht op een effectieve rechtsmiddel”* aanhaalde, alsook wees op *“het recht op toegang tot een rechterlijke instantie”*. Verzoekster vraagt *“dat volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijke Hof gesteld werd: Schendt artikel 39/57, §1, al 2, 20 van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, alleen en samengelezen met het recht op een effectieve rechtsmiddel, beschermd door de artikelen 13 van het EVRM en 47 van de Handvest voor de Grondrechten van de EU, door het feit dat een verzoeker tot internationale bescherming aan me een versnelde procedure werd toegepast in overeenstemming met het artikel 57/6/1, §1,d) van de wet van 15 december 1980, enkel over een beroepstermijn van 10 dagen beschikt, terwijl een verzoeker tot internationale bescherming voor wie er geen toepassing werd gemaakt van een versnelde procedure over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt?”*.

Volgens verzoekster bestaat er *“geen grond om toepassing te maken van het artikel 57/6/1, §1, j) van de Vreemdelingenwet”*. Volgens verzoekster *“steunt dit element op het feit dat de eiseres en haar man zouden op 10 juni 2015 via een tussenpersoon van OIM teruggekregen, terwijl zij beide verklaarden bij het CGVS dat hun paspoort in beslag werden genomen door de Poolse autoriteiten”*. Zij voert aan dat *“dat zij haar paspoort nooit heeft teruggekregen, noch rechtstreeks, noch via een matschappelijke assistent van OIM”* en dat er *“helemaal geen zekerheid [bestaat] over de whereabouts van die paspoort maar boven als, geen element dit zou aantonen dat de eiser vrijwillig en te kwader trouw, deze reisdocumenten hebben vernietigd”*. Zij *“veronderstelt dat hun paspoort integraal gekopieerd werd door de Poolse autoriteiten, zodat ze geen element probeerden te verbergen”*. Zij benadrukt *“dat bestreden beslissing bijzondere lang en uitgebreide gemotiveerd is, zodat de beperking van de beroepstermijn heeft zware gevolgen op de capaciteit voor de eiser om deze elementen te beantwoorden”*. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal het dossier meer dan drie jaar in behandeling heeft gehad *“en geen versnelde procedure effectief toegepast”*, waardoor *“de gevolgen van die versnelde procedure enkel op de eiser [rusten], die over geen afdoend beschikt om de motieven van de bestreden beslissing te bespreken en beantwoorden”*.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan *“van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de rechten van de verdediging; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

Aangezien de bestreden beslissing gemotiveerd is *“ter verwijzing naar de beslissing genomen ten opzicht van de echtgenoot van de eiseres”*, verwijst verzoekster *“naar de inhoud van het verzoekschrift dat in het dossier van Meneer I.A. ingediend werd”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster *“minstens, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijke Hof: Schendt artikel 39/57, §1, al. 2, 2° van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, alleen en samen gelezen met het recht op een effectieve rechtsmiddel, beschermd door de artikelen 13 van het EVRM en 47 van de Handvest voor de Grondrechten van de EU, door het feit dat een verzoeker tot internationale bescherming aan wie een versnelde procedure werd toegepast in overeenstemming met het artikel 57/ 6/1, §1,j) van de wet van 15 december 1980, enkel over een beroepstermijn van 10 dagen beschikt, terwijl een verzoeker tot internationale bescherming voor wie er geen toepassing werd gemaakt van een versnelde procedure over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt?”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Over de procedure

2.3. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan *“van de artikelen 39/57, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de artikelen 3 en 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens; de rechten van de verdediging; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

2.4. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt gesteld dat er op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet een versnelde procedure werd toegepast.

ART. 57/6/1 § 1 van de vreemdelingewet luidt als volgt:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

a) (...) j)

In het eerste lid, f), bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

2.5. Aldus heeft de commissaris-generaal de mogelijkheid een vraag om internationale bescherming in versnelde procedure te behandelen. De commissaris-generaal dient dan wel de beslissing te nemen *“binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*. De verzoekster stelt terecht dat deze termijn niet werd gerespecteerd en klaagt gerechtvaardigd aan dat de commissaris-generaal het dossier meer dan drie jaar in behandeling heeft gehad *“en geen versnelde procedure effectief toegepast”* heeft. De Raad kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal met het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen (*in casu* met bijna drie jaar) ervoor heeft geopteerd de versnelde procedure niet langer toe te passen en dit niettemin hetgeen in de aanhef van de bestreden beslissing werd aangegeven.

Een overschrijden van deze termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies van de commissaris-generaal met zich mee maar de behandeling van de vraag om internationale bescherming wordt hierdoor in de gewone procedure verdergezet, zoals ook *in casu* is gebeurd. Luidens artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikte verzoekster aldus over een beroepstermijn van *“dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht”*.

2.6. Dit betekent dan ook dat verzoekster er verkeerdelijk van uitging slechts over een beroepstermijn van 10 dagen te beschikken.

Verzoeksters argumenten dat *“de gevolgen van die versnelde procedure enkel op de eiser [rusten], die over geen afdoend beschikt om de motieven van de bestreden beslissing te bespreken en beantwoorden”,* terwijl *“dat bestreden beslissing bijzondere lang en uitgebreide gemotiveerd is, zodat de beperking van de beroepstermijn heeft zware gevolgen op de capaciteit voor de eiser om deze elementen te beantwoorden”,* zijn dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.7. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster *“minstens, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: Schendt artikel 39/57, §1, al. 2, 2° van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, alleen en samen gelezen met het recht op een effectieve rechtsmiddel, beschermd door de artikelen 13 van het EVRM en 47 van de Handvest voor de Grondrechten van de EU, door het feit dat een verzoeker tot internationale bescherming aan wie een versnelde procedure werd toegepast in overeenstemming met het artikel 57/ 6/1, §1,d) van de wet van 15 december 1980, enkel over een beroepstermijn van 10 dagen beschikt, terwijl een verzoeker tot internationale bescherming voor wie er geen toepassing werd gemaakt van een versnelde procedure over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt?”.*

2.8. Artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

[...]

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen. Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

2.9. *In casu* is verzoeksters vraag om internationale bescherming niet behandeld volgens de versnelde procedure zoals voorzien bij artikel 57/ 6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad meent dan ook dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

2.10. Verzoekster beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Hoe dan ook verzoekster licht niet toe welke andere rechtsmiddelen zij zou hebben aangewend en in welke mate haar verweer anders/uitgebreider zou zijn geweest indien zij haar beroep niet binnen de 10, maar binnen de 30 dagen zou hebben ingediend. In het kader van de beroepsprocedure van verzoeksters echtgenoot werd ter terechtzitting toegelicht dat de argumenten die werden aangevoerd om de overbrenging naar de Russische Federatie, de Staat die om de uitlevering verzocht, te verhinderen werden overgenomen in huidig verzoekschrift (*“Antwoord op de motivering in verband met de vrees voor vervolging in het kader van de uitleveringsprocedure”*). In dit verband blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters echtgenoot tegen de beslissing van 4 juli 2017 van de Raadkamer van eerste aanleg te Eupen op 5 juli 2017 in beroep ging bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling (hierna: KI) van het Hof van Beroep van Luik en in voorziening bij het Hof van Cassatie tegen het arrest van de KI op 13 juli 2017. Het cassatieberoep werd verworpen op 4 oktober 2017.

Op 2 november 2017 nam de KI van het Hof van Beroep van Luik een positief advies in het uitleveringsverzoek. Bij Ministerieel Besluit van 31 mei 2018 werd de uitlevering toegestaan, mits de uitvoering wordt opgeschort voor de duur van de lopende asielprocedure.

2.11. Verzoekster heeft aldus ruim de tijd gehad om de argumenten inzake de uitlevering van haar echtgenoot naar de Russische Federatie te staven, alsook om ze in een bredere context voor te leggen, zoals ook is gebeurd in onderhavig beroep tegen de afwijzing van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekster had tevens de kans tot de sluiting van de debatten nog een aanvullende nota neer te leggen wat niet is gebeurd. Verzoekster heeft er ook voor gekozen niet naar de ter terechtzitting te komen niettemin ze zelf niet ziek is en in een asielcentrum woont waar voldoende ondersteuning voor haar kinderen aanwezig is indien ze dit zou wensen.

2.12. Inzake de identiteitsdocumenten

2.12.1. *In casu* kan uit het administratief dossier niet blijken dat de commissaris-generaal eerst onterecht heeft gemeend dat deze vraag om internationale bescherming op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet diende behandeld te worden omdat verzoekster *“waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat [haar] identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan”*.

2.12.2. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoekster *“haar paspoort nooit heeft teruggekregen, noch rechtstreeks, noch via een matschappelijke assistent van OIM”* en dat er *“helemaal geen zekerheid [bestaat] over de whereabouts van die paspoort maar boven als, geen element dit zou aantonen dat de eiser vrijwillig en te kwader trouw, deze reisdocumenten hebben vernietigd”*, verwijst de Raad naar de motivering dienaangaande in het arrest inzake verzoeksters echtgenoot (RvV 27 februari 2019, nr. 217 629): *“Vooreerst legt verzoeker zijn paspoort - en deze van zijn gezin - niet neer. Verzoeker herhaalt “dat hij zijn paspoort nooit heeft teruggekregen, noch rechtstreeks, noch via een matschappelijke assistent van OIM”. Dit betreft een loutere bewering. Immers, tenzij op vraag van verzoeker, zijn er geen redenen waarom de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de paspoorten van hemzelf en van zijn echtgenote en kinderen zou afhalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken van Polen. Het is niet aan de Raad te speculeren over “welk belang zij zouden hebben om dit document te verbergen” of verzoekers veronderstellingen te volgen “dat hun paspoorten integraal gekopieerd werden door de Poolse autoriteiten en dat het onmogelijk is om informatie over hun verblijfplaatsen tussen hun vertrek uit Rusland in november 2014 en hun aankomst in Poland te verbergen”. Geenszins meent de Raad dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd om “de Poolse autoriteiten te contacteren om integraal kopie van deze paspoorten te krijgen” dan wel “hun te verzoeken de identiteit van de OIM medewerker te geven, een bewijs van afgifte van de paspoorten en desgevallend kopie van de volmacht die de medewerker van OIM zou hebben gegeven”, wanneer uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker manifest heeft geweigerd om zijn paspoort te laten opvragen. Ook bleef hij weigeren nadat zijn advocaat na het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk vraagt het document ter zake te ondertekenen (“Meester? Uw pp ligt in Polen, ik zou dat graag opvragen, wilt u daarvoor een doc ondertekenen ter goedkeuring? Nee, ik heb dat niet nodig dat pp. Advocaat: u bent niet verplicht om dat te ondertekenen, maar als het uw verhaal ondersteunt, kan het u alleen maar helpen natuurlijk. Nee ik heb het niet nodig. AZ wil doc verificatie derde land niet ondertekenen”; notities 30 maart 2018, p. 17). Verzoeker herhaalt dit tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2019 (“Als ik het goed begrijp liggen hebben u en uw vrouw jullie reis paspoorten moeten afgeven toen jullie langs Polen passeerden? Ja. Jullie hebben niet geprobeerd jullie PPn terug te krijgen? Voor wat? Nochtans heeft Polen ons geantwoord dat u via een tussenpersoon van IOM uw paspoort hebt teruggevraagd en bekomen. Hebt u daar uitleg voor?”; verzoeker antwoordt niet ter zake: “Hoe kan ik de PPn gaan afhalen. Ik kan niet buiten BEL.”; notities 9 januari 2019, p. 9).”*

2.12.3. De verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, dat ze Polen zonder paspoort hebben verlaten, is dan ook niet verzoenen met de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat ze hun paspoorten wel hebben teruggevraagd in Polen. Immers zoals ter terechtzitting wordt gesteld is IOM geen politionele dienst en kan niet autonoom identiteitsdocumenten opvragen maar enkel op vraag van de vreemdeling in het kader van een vrijwillig vertrek.

Bijgevolg kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar wordt gemeend dat verzoekster *“waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan”* (artikel 57/ 6/1, § 1, d) van de Vreemdelingenwet).

2.12.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.13. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.13.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging verbindt aan deze van haar echtgenoot, I.A., en dat ze dezelfde feiten aanhalen (notities 1 maart 2017, notities 30 maart 2017, notities 19 december 2018). In de bestreden beslissing wordt het feitenrelaas van verzoeksters echtgenoot geciteerd, alsook de motivering inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde. In het verzoekschrift wordt in het tweede middel *“de inhoud van het verzoekschrift dat in het dossier van Meneer I.A. ingediend werd”* gekopieerd.

2.13.2. De Raad heeft bij arrest nr. 217 629 van 27 februari 2019, inzake het door verzoekster en haar echtgenoot gedeelde asielrelaas, het volgende geoordeeld:

“2.5.1. Verzoekers asielrelaas bevat twee luiken. Vooreerst vreest hij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van valse beschuldigingen van terrorisme door de Russische autoriteiten. Hij stelt de Russische Federatie in november 2014 te hebben verlaten omdat hij geviseerd werd door de autoriteiten naar aanleiding van zijn vermeende betrokkenheid bij aanslagen in Volgograd en bij een incident bij een controlepost op de weg van Makhachkala naar Khasavyurt met een auto die hij verkocht had maar die nog steeds op zijn naam was geregistreerd.

2.5.2. Verzoeker meent dat de Russische autoriteiten na zijn vlucht een strafzaak gefabriceerd hebben, die thans het voorwerp is van een uitleveringsverzoek. Een tweede deel betreft verzoekers vrees voor een terugkeer naar de Russische Federatie omwille van valse beschuldigingen van terrorisme door de Russische autoriteiten omwille van een vermeende deelname aan de oorlog in Syrië aan de zijde van “Islamitische Staat” (hierna: IS).

Inzake de problemen van verzoeker vóór zijn vertrek uit de Russische Federatie in november 2014

2.5.3. Waar verzoeker meent dat hij geviseerd werd/wordt omwille van zijn aanhangen van de niet-traditionele islam en zijn hiermee gepaard gaande uiterlijk en levensstijl, blijkt uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: Dagestan: Niet-traditionele islam” van 25 januari 2017) dat verzoekers geloofsovertuiging op zich geen internationale bescherming rechtvaardigt. De informatie geeft weliswaar aan dat de Dagestaanse autoriteiten moslims die als niet-traditioneel worden aanzien, nauwlettend in het oog houden en zij een “verhoogd risico” lopen op problemen met de autoriteiten, maar ook dat deze niet-traditionele islamstrekkingen een uitgebreide aanhang onder de Dagestaanse bevolking kennen en dat er geen systematische vervolging blijkt. Een individuele beoordeling blijft dus noodzakelijk.

2.5.4. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die hem in 2014 zijn land deden ontvluchten.

2.5.5. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn eerste aanhouding in januari 2014. Waar hij bij de onderzoeksrechter en bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet noteren dat hij in januari 2014 op de dag van de aanslag op een bus werd aangehouden bij een controlepost (Vernehmungsprotokoll 1 juni 2017; vragenlijst DVZ, vraag 3.1), stelde hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij níet op dezelfde dag als de aanslag werd aangehouden (notities 30 maart 2017, p. 6). Hoe dan ook heeft verzoeker steeds volgehouden dat de betreffende aanslag in Volgograd plaats had in januari 2014, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (“Wikipedia: December 2013 Volgograd bombings”) blijkt dat er eind 2013 twee aanslagen plaatsvonden in Volgograd, zijnde op 29 december 2013 om 12u45 aan het treinstation en op 30 december 2013 om 8u30 op een bus. Verzoekers verklaringen stroken niet met deze objectieve informatie.

2.5.6. Dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat zijn verklaringen een inschatting was waarvan hij “niet zeker was”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan zijn stellingen bij de onderzoeksrechter en de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij geen melding maakte van enige onzekerheid en daarentegen gewoonweg meende dat de aanslag in januari 2014 had plaatsgevonden, op dezelfde dag als zijn aanhouding.

2.5.7. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat verzoeker geen bijzondere interesse heeft (getoond) in de aanslag in Volgograd, merkt de Raad op dat dit de ongeloofwaardigheid van zijn relaas

slechts bevestigt. Immers, indien verzoeker in januari 2014 werkelijk aangehouden werd, waarbij hij DNA-stalen en vingerafdrukken moest geven, alsook geregistreerd werd, kan wel degelijk worden verwacht dat hij interesse zou tonen in de aanleiding van deze vasthouding en bijzondere registratie. Zelfs als verzoeker niet betrokken was bij de aanslag(en) en hij pas bij zijn aanhouding erover hoorde, ziet de Raad niet in waarom verzoeker heeft nagelaten zich hierna te informeren over (de data van) de gebeurtenis(sen) waarmee hij in verband werd gebracht. Kennis over (de data van) de aanslag(en) is logischerwijze cruciaal indien verzoeker zijn onschuld zou willen/moeten aantonen. De vaststelling dat de feiten net voor en net na Nieuwjaar lagen, maakte het bovendien makkelijk deze in de tijd te situeren. Temeer gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er veel ruchtbaarheid werd gegeven aan deze aanslagen en ze ook prominent aan bod kwamen in de Nieuwjaarsspeech van president Poetin op 1 januari 2014 ("Wikipedia: New Year Address by President of Russia"). Dat verzoeker stelt steeds onwetend te zijn geweest, omdat het hem niet interesseerde, is dan ook geheel onaannemelijk.

2.5.8. Verzoeker bleek eveneens onaannemelijk onwetend over het incident met zijn verkochte auto, nochtans dé directe aanleiding van zijn vlucht naar Moskou. Zo kon verzoeker ook deze gebeurtenis niet concreet in de tijd situeren ("In de zomer. [...] Ik was er niet bij betrokken. [...] Specifiek wanneer de aanval gebeurde, weet ik niet. [...] Die zaken interesseerden me niet, dus ik volgde dat niet. [...] Ik weet het niet. Ik weet gewoon niet wanneer die beschieting was. [...] Ik weet niet wanneer die beschieting heeft plaatsgevonden."; notities 14 maart 2017, p. 11, 13-14). Verzoeker wist evenmin wie de kennissen van Ars. waren die de auto kochten, noch wat de familienaam of het patroniem van Ars. was, noch of er bij Ars. ook een huiszoeking is gebeurd (notities 1 maart 2017, p. 11, 15).

2.5.9. Een dergelijk gebrek aan kennis is frappant, gezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de aanslag in het nieuws kwam (notities 1 maart 2017, p. 14) en zijn echtgenote nog stelde dat Khasavyurt en zelfs kleinere dorpen eigen tv-zenders hebben "waar ze enkel vertellen wat er in dat dorp gebeurt" (notities echtgenote 30 maart 2017, p. 11-12). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij een krantenartikel las over het incident met zijn verkochte auto, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker geen basisinformatie heeft over het incident, zoals de datum. Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat hij er omwille van zijn verkochte auto (on)rechtstreeks bij betrokken was.

2.5.10. Verzoeker gaf overigens toe niet geïnteresseerd te zijn in het voorval en hij heeft zich evenmin enigszins geïnformeerd bij Ars., zijn collega-autoverkoper die verzoekers auto aan een kennis verkocht. Waar verzoeker bij het Commissariaat-generaal nog stelde dat hij geen zin had om vanuit Moskou met Ars. te telefoneren ("Ik heb hem niet gebeld. Ik was in Moskou. Ik had toen andere dingen aan mijn hoofd. [...] Omdat ik al ver was. 2000 km van huis, dat had geen zin om via telefoon te praten. [...] Ik heb hem om een of andere reden niet gebeld, ik weet het niet, omdat het geen zin had om te bellen."; notities 1 maart 2017, p. 15), wordt in het verzoekschrift beweerd dat verzoeker zich niet informeerde bij Ars. omdat het "geen dichte vriend maar een kennis" was, dat hij zijn naam niet kent en niet weet "wat zijn eigen situatie is". Dergelijke antwoorden staan dan ook lijnrecht tegenover het grote vertrouwen dat verzoeker in Ars. en zijn vrienden stelde, door hen de auto te laten gebruiken, en dus de verantwoordelijkheid ervoor nemen, zonder de nummerplaat te wijzigen. Hoe dan ook kan uit verzoekers nalatige handelingen om zich - via de media of via zijn vriend Ars. - te informeren enkel afgeleid worden dat hij niet werkelijk vals beschuldigd werd van het incident met de auto bij een controlepost, aangezien hij zich anders vanzelfsprekend geïnformeerd zou hebben teneinde zijn betrokkenheid met feiten te kunnen weerleggen.

2.5.11. Dit kan ook blijken uit verzoekers verklaringen over de huiszoeking, naar aanleiding van voornoemd incident met de verkochte auto. Deze verklaringen zijn immers evenmin eenduidig. Hij situeert deze huiszoeking afwisselend "begin augustus" (notities 1 maart 2017, p. 14), "eind augustus, begin september" (notities 1 maart 2017, p. 14) dan wel "5 september 2014" (notities 1 maart 2017, p. 16). Ook ten aanzien van de verkoop van zijn auto kan verzoeker de huiszoeking niet consequent in de tijd plaatsen.

Eerst verklaarde verzoeker dat hij de auto "een maand" voor de aanval verkocht (notities 1 maart 2017, p. 13), om dan later aan te geven dat de huiszoeking "een week misschien" na de verkoop plaatsvond (notities 1 maart 2017, p. 14) om vervolgens te menen dat de huiszoeking "een maand" na de verkoop van de auto was (notities 1 maart 2017, p. 14-15). De stelling in het verzoekschrift dat hij en zijn vrouw wel "gelijkaardige informatie kunnen geven over het verloop van die huiszoeking" kunnen voorgaande wisselende verklaringen niet verschonen.

2.5.12. Ook over de convocatie op verzoekers naam die zijn oom in ontvangst nam, legde verzoeker incoherente verklaringen af.

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud meende verzoeker nog dat zijn oom van de politie had vernomen dat verzoeker gezocht werd omwille van de verkochte auto (notities 1 maart 2017, p. 15), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud niet kon aangeven hoe zijn oom deze informatie vernam en insinueerde dat zijn oom misschien ook zelf werd opgeroepen ("Ik weet het niet. Misschien hebben ze hem gebeld, misschien hebben ze hem opgeroepen. [...] Ik weet het niet, naar de politie of naar daar. Volgens de uitnodiging. [...] Wanneer ze dat sturen, hij heeft het waarschijnlijk lezen, vernomen, hij is waarschijnlijk naar daar geweest."; notities 30 maart 2017, p. 16). In het verzoekschrift wordt gemeend dat dit "geen fundamenteel element" is, dat verzoeker zelf niet aanwezig was toen de oom de oproeping ontving en "dat de eiser werd enkel in 2017 gehoord, in verband met gebeurtenissen van 2014". Dit staat echter haaks op het grote belang dat verzoeker kennelijk zelf hechtte aan deze informatie, nu hij vervolgens meteen Moskou is ontvlucht.

2.5.13. Waar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud liet uitschijnen dat hij pas na de convocatie besloot naar Moskou te trekken blijkt anderzijds uit zijn overige verklaringen dat hij reeds in Moskou was toen hij van zijn oom vernam dat er een convocatie was aangekomen ("Maar mijn oom heeft gezegd dat ze tegen hem hebben gezegd, als ik niet ga zullen ze me hoe dan ook vinden. Ik wist dat ik niet schuldig was, ik besloot een nieuwe woonplaats te vinden, ik heb me gedomiciëerd in Moskou. [...] en "Daarom ben ik gegaan, ik nam mijn kinderen en ging naar Moskou en kon ook zorgen dat ze daar behandeling kregen." (notities 1 maart 2017, p. 15-16, verklaring DVZ, vraag 3.5; notities 30 maart 2017, p. 13-14).

2.5.14. Dat verzoeker hoe dan ook niet de waarheid vertelt over (de oorzaak en/of de chronologie van) zijn vertrek naar Moskou, blijkt tevens uit de vaststelling dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud meende zijn adres in Moskou te hebben geregistreerd onmiddellijk na zijn aankomst in Moskou (begin september) maar ook na het ontvangen van de convocatie (notities 1 maart 2017, p. 15-16, 18), hoewel zijn intern paspoort 30 september 2014 als registratiedatum vermeldt en de convocatie eind oktober 2014 zou zijn aangekomen. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelde verzoeker daarentegen zijn adres in Moskou te hebben geregistreerd vóór de convocatie (notities 30 maart 2017, p. 14).

2.5.15. Waar in het verzoekschrift wordt ontkend dat hij verklaard zou hebben dat hij zich de dag zelf in Moskou heeft ingeschreven en wordt gemeend dat zijn verklaringen dat hij pas naar Moskou vertrok na de convocatie en melding van zijn oom "een misverstand is", merkt de Raad op dat verzoekers inconsequente verklaringen wel degelijk steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit verzoekers desinteresse enerzijds en uit zijn wisselende versies over verschillende kernelementen van zijn asielrelaas anderzijds, kan enkel blijken dat zijn vertrek naar Moskou en uit Moskou in 2014 niet in werkelijkheid was ingegeven door de voorgehouden feiten.

2.5.16. Dit wordt nog bevestigd door de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet noteren de dag na de huiszoeking naar Moskou te zijn vertrokken (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal pas de derde dag na de huiszoeking Dagestan verlaten zou hebben (notities 1 maart 2017, p. 16; notities 30 maart 2017 p. 14).

2.5.17. De loutere beweringen in het verzoekschrift dat hij niet kan uitleggen "waarom het verkeerd werd opgeschreven bij de DVZ" en dat hij deze foute notering niet heeft opgemerkt omdat hij toen "veel informatie [heeft] moeten geven" en gelet op "de omstandigheden waarop deze interview op dat moment plaatsvond", kunnen de tegenstrijdigheid niet verschonen. Bovendien heeft verzoeker de kans gekregen om opmerkingen te formuleren over zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud (notities 1 maart 2017, p. 2). Verzoeker heeft toen een andere verbetering aangebracht ("Ik heb op een moment gezegd, enkele uren, dat was fout vertaald. Ik heb gezegd "om 2u in de namiddag" en daar stond "een paar uur"."; notities 1 maart 2017, p. 2) alvorens te bevestigen geen andere opmerkingen te hebben en aldus de andere beweerde "foute notering" geheel onvermeld te laten.

2.5.18. De Raad merkt verder op dat verzoeker zonder zijn echtgenote naar Moskou vertrok en dat zij vervolgens zonder enige problemen nog 2 maanden in Dagestan verbleef (notities 30 maart 2017, p. 14; notities echtgenote 30 maart 2017, p. 9), ondanks de beweerde aanhoudingen en huiszoeking. Dat zijn echtgenote in die maandenlange periode niet verontrust werd in haar verblijf, wijst geenszins op een aanhoudende en doorgedreven vervolging in hoofde van verzoeker of zijn echtgenote. Waar zijn echtgenote aangaf in Dagestan te zijn gebleven omdat zij in behandeling was bij een gynaecoloog (notities echtgenote 30 maart 2017, p. 9), kon verzoeker zich zelfs niet meer herinneren waarom zij is achtergebleven ("Om een of andere reden is ze gebleven, ik herinner het me nu niet."; notities 30 maart

2017, p. 14). Indien verzoeker beweerdelijk gezocht en vervolgd werd door de autoriteiten is het echter redelijk aan te nemen dat hij in een dergelijke situatie wel zou overlegd hebben vooraleer zijn vrouw en jongste kind achter te laten (notities echtgenote 30 maart 2017, p. 9).

2.5.19. Evenmin is er duidelijkheid over wanneer verzoekers vrouw naar Moskou trok en hoe lang zij daar bleef alvorens het gezin naar Turkije vluchtte. Aanvankelijk sprak zij over een verblijf van ongeveer een maand in Moskou ("1 maand. Ongeveer."; notities echtgenote 30 maart 2017, p. 9), maar na confrontatie met verzoekers verklaringen dat zij slechts enkele dagen in Moskou was voor hun vertrek naar Turkije (notities 1 maart 2017, p. 17; notities 30 maart 2017, p. 14), wijzigde zij plots haar versie van de feiten ("Dan heb ik me vergist. [...] Ik ben daar zeker eind oktober toegekomen. Nee. Klopt. Ik ben eind oktober toegekomen. En 4 november zijn we vertrokken. Ik heb gewoon verkeerd gerekend."; notities echtgenote 30 maart 2017, p. 9-10).

2.5.20. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat zij "per vergissing gerekend [heeft] dat door het feit dat zij ik oktober was aangekomen en in november vertrokken, zij ongeveer één maand was verbleven", is dit bezwaarlijk ernstig nu er niet moet gerekend worden indien verzoekers echtgenote slechts enkele dagen in Moskou verbleven heeft en na enkele dagen dringend opnieuw moest vertrekken. Een dergelijke verontrustende gang van zaken zou zijn echtgenote immers moeten zijn bijgebleven, waardoor zij dit spontaan zou herinneren wanneer haar gevraagd wordt hoe lang zij in Moskou verbleef, in plaats van dat zij zou beginnen rekenen en een fout zou maken.

2.5.21. Dat verzoeker in werkelijkheid niet gezocht of vervolgd werd eind 2014 wordt nog bevestigd door de vaststelling dat hij voor hem en zijn gezin in Moskou visa naar Turkije aanvraagde en verkreeg (notities 30 maart 2017, p. 14) en dat ze vervolgens legaal, onder eigen naam en met de eigen paspoorten en visa, de Russische Federatie verlieten (notities 1 maart 2017, p. 8).

2.5.22. Dat verzoeker het risico moest nemen om zijn land legaal te verlaten en dat het onderzoek tegen hem op dat moment "enkel aan het begin [was]" en hij "redelijk [kon] beschouwen dat er nog geen nationale opzoekingsmaatregelen ondernomen werd", zoals wordt aangebracht in het verzoekschrift, zijn blote beweringen in het licht van de nieuwaarsboodschap van president Poetin in 2014 na een gelijkaardig incident. Bovendien kan dit zijn gedrag hoe dan ook niet verschonen. Verzoeker richtte zich vrijwillig meermaals tot autoriteiten die zijn identiteit en achtergrond zouden nagaan, terwijl hij beweerdelijk reeds wist dat hij gezocht werd. Verzoeker beweerde immers dat de convocatie eind oktober 2014 bedoeld was om hem te "lokken" (notities 1 maart 2018, p. 19), waardoor geenszins kan worden ingezien waarom de autoriteiten vervolgens verzoekers vertrek uit het land zouden toestaan.

2.5.23. Verzoeker verklaarde bij de Turkse ambassade in Rusland voor hem en zijn gezin visa te hebben aangevraagd. Dit is strijdig met de verklaringen van zijn echtgenote dat ze bij het binnenkomen in Turkije - en niet in Moskou - pas het visum geregeld hebben (notities echtgenote 30 maart 2015, p. 12). Hoe dan ook kan dit niet verklaren waarom deze visa het vervolgens mogelijk zouden maken om zonder problemen via de luchthaven het land te verlaten. Verzoeker vertelt niet de waarheid over zijn problemen in Rusland, noch over de handelingen die hij stelde voor zijn vertrek uit Moskou.

2.5.24. Verzoekers vrouw keerde vanuit Turkije bovendien nog terug naar Moskou, beweerdelijk om een zieke tante te bezoeken, en vervolgens zelfs naar Dagestan, om haar ouders te bezoeken ("Mijn vrouw ging naar huis om tante te bezoeken. Ze was ziek, kanker, ze was thuis na het ziekenhuis. [...] Ze wilde ook nog de ouders bezoeken. [...] Ze is naar Moskou gevlogen, heeft haar tante bezocht, daar na is ze naar DAG gegaan, naar haar ouders."; notities 1 maart 2017, p. 9; "Die tante, ze heeft ons veel geholpen, zowel financieel als moreel, ze had kanker, ze werd geopereerd en had hulp nodig, fysieke hulp. Tegelijkertijd heb ik ook mijn ouders bezocht. Ik ben nooit voor zolang weggeweest uit het huis."; notities verzoekers echtgenote 1 maart 2017, p. 4).

Indien zowel verzoeker als zijn echtgenote menen een nood aan internationale bescherming te hebben, is het ondenkbaar dat zij (met haar kinderen) vanuit een veilig land zou terugkeren naar het land en zelfs de specifieke deelrepubliek waar zij bekend is en vervolging zou vrezen.

2.5.25. Dat verzoeker en zijn gezin om andere redenen hun land verlieten, kan overigens nog blijken uit hun internationale paspoorten, die reeds werden uitgereikt op 6 augustus 2013 (verzoeker), 11 april 2014 (echtgenote) en 31 maart 2014 (kinderen). De paspoorten werden aldus aangevraagd en uitgereikt vóór de huiszoeking en de convocatie, wat beweerdelijk de aanleiding hun vlucht was.

Verzoeker kon geen overtuigende verklaring afleggen voor het aanvragen van zijn paspoort ("Ik dacht om te gaan en business te doen. [...] Ik was nog aan het bekijken eigenlijk, het gaat om kleren, ik had

verschillende plannen, maar er was nog niets concreets. [...] Eerst geld te kort, dan dacht ik te gaan studeren. [...] Omdat het in het buitenland goedkoper is. Dan dacht ik eigenlijk naar Egypte te gaan om te studeren.”; notities 1 maart 2017, p. 6) en hij kon zich aanvankelijk zelfs niet meer herinneren waarom hij voor zijn echtgenote en kinderen paspoorten had aangevraagd (“Ik herinner het me niet. [...] Ik weet dat ik dat heb aangevraagd, maar ik weet niet meer waarom dat was. [...] Ik weet het niet meer. Ik dacht in feite dat ik dat samen had aangevraagd.”; notities 1 maart 2017, p. 6).

2.5.26. Gelet op het voorgaande, wordt geen geloof gehecht aan zijn bewering geïndiceerd te worden louter omwille van zijn niet-traditionele beleving van de islam, noch aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die hem in 2014 zijn land deden ontvluchten. Anders dan in het verzoekschrift wordt gesteld is verzoekers “vrees voor vervolging ten opzicht van de Russische overheden jaren voor de opstelling van de uitleveringsbevel, in illo tempore non suspecto” aldus niet aangetoond.

2.5.27. Nog daargelaten de vraag naar de authenticiteit van de neergelegde convocaties, kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker als “getuige” wordt opgeroepen en dat deze stukken geen vervolging in zijn hoofde kunnen aantonen. De Raad benadrukt dat de beoordeling van de documenten niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een asielaanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In casu heeft verzoeker onaannemelijke verklaringen afgelegd over zijn beweerdde problemen met de autoriteiten én bleek hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet (meer) op de hoogte van de inhoud van de convocaties. Verzoeker maakte bijgevolg kennelijk ook zelf de inschatting dat de oproepingen geen belangrijke informatie bevatten.

Inzake de problemen van verzoeker naar aanleiding van de uitlevering naar de Russische Federatie omwille van zijn deelname aan de strijd in Syrië aan de zijde van IS

2.5.28. Aangezien verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij vóór zijn vertrek uit de Russische Federatie problemen had met zijn autoriteiten of deze van Dagestan, dient te worden vastgesteld dat de feiten aan de basis van het uitleveringsverzoek autonoom staan.

2.5.29. Verzoeker klaagt aan “dat geen enig begin van bewijs werd door de Russische overheden voorgesteld om te staven dat de eiser effectief een training in Syrië heeft gevolgd” en “dat de commissaris-generaal geloof hecht aan de beweringen van de Russische overheden”. Hij stelt moeilijk te kunnen begrijpen “hoe hij zou zo’n kort verblijf van een paar maanden in Syrië hebben doorgebracht, terwijl het niet zo gemakkelijk is om IS te verlaten, onder risico van beschuldiging van desertie”.

2.5.30. Artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming
Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Artikel 48/3, § 1 stelt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” (hierna: Vluchtelingenverdrag)

Artikel 48/4, § 1 luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

2.5.31. Hieruit volgt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming er enkel op gericht is om na te gaan of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag of in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat er ten aanzien van hem

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Anders dan het verzoekschrift lijkt te stellen komt het de asielinstanties en de Raad in casu niet toe verzoekers verblijf in Syrië (Raqqa en Rabqa) te onderzoeken na 4 november 2014, noch zijn deelname aan de strijd in Syrië aan de zijde van IS. Verzoeker ontkent immers elke betrokkenheid bij IS en steunt zijn asielaanvraag op de feiten zoals besproken onder de hoofding "Inzake de problemen van verzoeker vóór zijn vertrek uit de Russische Federatie in november 2014". Hij geeft toe dat hij inderdaad de Russische Federatie heeft verlaten in november 2014 maar enkel met het doel te studeren in Egypte en toen dit mislukte bij gebrek aan financiële middelen, om te werken in Turkije.

2.5.32. Het verzoekschrift wijst terecht op de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet: "Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij in de eerste plaats "alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen. [...] Deze "elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan." (zie artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

2.5.33. De Raad merkt op dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijk verblijf na zijn vertrek uit Moskou en de Russische Federatie en hiervoor geen aannemelijke verklaring heeft.

2.5.34. Vooreerst legt verzoeker zijn paspoort - en deze van zijn gezin - niet neer. Verzoeker herhaalt "dat hij zijn paspoort nooit heeft teruggekregen, noch rechtstreeks, noch via een matschappelijke assistent van OIM". Dit betreft een loutere bewering. Immers, tenzij op vraag van verzoeker, zijn er geen redenen waarom de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de paspoorten van hemzelf en van zijn echtgenote en kinderen zou afhalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken van Polen. Het is niet aan de Raad te speculeren over "welk belang zij zouden hebben om dit document te verbergen" of verzoekers veronderstellingen te volgen "dat hun paspoorten integraal gekopieerd werden door de Poolse autoriteiten en dat het onmogelijk is om informatie over hun verblijfsplaatsen tussen hun vertrek uit Rusland in november 2014 en hun aankomst in Poland te verbergen". Geenszins meent de Raad dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd om "de Poolse autoriteiten te contacteren om integraal kopie van deze paspoorten te krijgen" dan wel "hun te verzoeken de identiteit van de OIM medewerker te geven, een bewijs van afgifte van de paspoorten en desgevallend kopie van de volmacht die de medewerker van OIM zou hebben gegeven", wanneer uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker manifest heeft geweigerd om zijn paspoort te laten opvragen.

Ook bleef hij weigeren nadat zijn advocaat na het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk vraagt het document ter zake te ondertekenen ("Meester? Uw pp ligt in Polen, ik zou dat graag opvragen, wilt u daarvoor een doc ondertekenen ter goedkeuring? Nee, ik heb dat niet nodig dat pp. Advocaat: u bent niet verplicht om dat te ondertekenen, maar als het uw verhaal ondersteunt, kan het u alleen maar helpen natuurlijk. Nee ik heb het niet nodig. AZ wil doc verificatie derde land niet ondertekenen"; notities 30 maart 2018, p. 17). Verzoeker herhaalt dit tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2019 ("Als ik het goed begrijp liggen hebben u en uw vrouw jullie reis paspoorten moeten afgeven toen jullie langs

Polen passeerden? Ja. Jullie hebben niet geprobeerde jullie PPn terug te krijgen? Voor wat? Nochtans heeft Polen ons geantwoord dat u via een tussenpersoon van IOM uw paspoort hebt teruggevraagd en bekomen. Hebt u daar uitleg voor?"; verzoeker antwoordt niet ter zake: "Hoe kan ik de PPn gaan afhalen. Ik kan niet buiten BEL."; notities 9 januari 2019, p. 9).

2.5.35. Verzoekers verklaring Polen zonder paspoort te hebben verlaten is dan ook niet verzoenen met de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat hij zijn paspoort wel heeft teruggevraagd in Polen. Verzoeker houdt dan ook manifest belangrijke informatie achter waaruit zou kunnen blijken wanneer hij vertrok uit Moskou en waar hij intussen verbleven heeft. Verzoeker kan zich dan ook niet geldig beroepen op artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hij faalt immers ook op dit punt in zijn medewerkingsplicht.

2.5.36. Verzoeker beweert dat zijn gezin één maand in Istanbul verbleef en dat het daardoor "helemaal begrijpelijk [is] dat zijn geen precieze informaties mogen geven over hun verblijfsplaats, betreffende een stad die ze niet kende, waarin zij enkel één maand zijn verbleven, in een land waarvan zij de taal helemaal niet kende". Dat verzoekers vrouw hierover onwetend was wijt hij tevens aan het feit dat zij een "thuisvrouw" is die thuis bleef en niet daar niet was "om toerisme te doen" en die bovendien getrouwd is "met een zeer traditioneel moslim".

2.5.37. Verzoeker meent dat hij zijn verblijf voldoende heeft aangetoond mits het neerleggen van de attesten van tewerkstelling. Verzoekers advocaat voegt als bijlage van haar mail van 11 januari 2019 twee attesten bij van Turkse werkgevers: een bedrijf gevestigd in Istanbul bevestigt dat verzoeker van 10 november 2014 tot 19 december 2014 als verkoper in hun textielbedrijf tewerkgesteld werd en een schildersbedrijf in Alanya, Antalya, dat hij van 5 februari 2015 tot 14 maart 2015 gewerkt heeft.

2.5.38. Opnieuw meent verzoeker dat de commissaris-generaal onderzoek moet voeren daar waar hij nalaat essentiële documenten neer te leggen inzake zijn reizen en verblijven in het buitenland. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal de bedrijven die de werkattesten uitschreven diende te contacteren om "de authenticiteit of bewijswaarde van het neergelegd document" te onderzoeken.

2.5.39. Verzoeker verklaart zelf dat hij illegaal tewerkgesteld was zodat deze attesten van werkgevers een strafbaar bewijs zijn van illegale tewerkstelling. Er kan niet worden ingezien waarom een werkgever zichzelf zou incrimineren voor een vreemdeling die slechts zeer korte tijd voor hem werkzaam was en voorts geen band met hem heeft. De attesten moeten dan ook in dit licht worden bekeken.

2.5.40. Verzoeker verklaart gewerkt te hebben in Turkije maar is nergens precies, noch coherent. Zo verklaart hij bij zijn eerste onderhoud bij het Commissariaat-generaal op 1 maart 2017 dat hij "3-4 maanden in Turkije verbleven" heeft. Op de vraag "waar hield u zich mee bezig die periode? Wat deed u?" antwoordde verzoeker "Algemene leidingwerken, als iets kapot was, herstellen, verschillende werkjes, ik moest soms verven". Verzoeker antwoordde op de vraag "Hebt u nog een andere job gehad in Turkije?" uitdrukkelijk ontkennend. Deze verklaringen zijn strijdig met het eerste werkattest dat hij in de textielverkoop heeft gewerkt. Pas na het neerleggen van de documenten lijkt verzoeker zich bewust dat hij een attest heeft dat hij in de textiel werkte. Echter ook de inhoud van het werkattest strookt niet met verzoekers latere verklaringen. Verzoeker heeft nooit beweerd dat hij als verkoper werkte voor buitenlanders. Bovendien kon verzoeker geen enkel nuttig gegeven aanbrengen en aantonen dat hij enigszins bekend is met deze handel en de locatie ervan. Hij werkte in een "Een klein winkeltje. Was dat bij de woning van A. of verderop? Neen. Er niet bij. Waar dan wel? Waar alle andere winkels zijn. Ik kan mij die namen niet meer herinneren. Allemaal winkels naast elkaar. Er waren veel toeristen ook. Telefoonwinkels. Zoals gewoonlijk. In hetzelfde deel van Istanbul? Ja. Allemaal in de stad. In dezelfde wijk waar jullie woonden? In dezelfde wijk, maar niet vlakbij. Had die plaats van de winkel een naam? Was dat een bepaalde markt? Ik kan mij wel herinneren dat er allemaal winkeltjes waren en er toeristen rondliepen. Ik weet niet wat de naam van die plaats was. Hoe lang hebt u daar gewerkt? Een maand, denk ik. Precies hoeveel dagen kan ik niet zeggen. Er waren ook weekend en werkdagen.". Verzoekers verklaringen zijn dermate algemeen aan alle grootsteden dat ze nietszeggend zijn. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeker niet in het minst aannemelijk maakt gewerkt te hebben in Istanbul. Het neergelegde werkattest van een werkgever die hem onbekend is, voor werk dat hem onbekend is en dat hem via een derde werd bezorgd, heeft dan ook geen bewijswaarde.

2.5.41. Verzoekers tweede bewijs dat hij in Turkije verbleef, betreft een attest van een schildersbedrijf in Alanya, Antalya waar hij van 5 februari 2015 tot 14 maart 2015 zou gewerkt hebben. Ook dit document kan de hogervermelde bevindingen niet omkeren.

Indien verzoeker wel vanaf het eerste persoonlijk onderhoud heeft gemeld dat hij gewerkt heeft bij reparaties en schilderen, dan komt verzoeker tijdens zijn laatste persoonlijke onderhoud van 9 januari 2019 dat hij naar eigen zeggen had voorbereid (p. 4) opnieuw niet verder dan algemeenheden: "De vorige keer kon u mij ook niet vertellen waar in Antalya, adres, wijk, waar in de stad. Kunt u dat nu? Ik weet nog dat ik uit mijn kamer een speelplaats kon zien voor kinderen. Een parkeerplaats voor auto's. Niet specifieker? Neen. In Antalya verbleven jullie ongeveer drie maanden als ik het goed heb? Ja, drie maanden. [...] Dan hebt u effectief in de bouw gewerkt? Zeker. Gedurende de hele drie maanden? Ja. Werkte u legaal in TUR? Ja. Had u een bepaalde vergunning of document? Hij heeft voor het werk gezorgd via zijn connecties, dat heeft hij voor mij gedaan. Maar ik had uiteraard geen arbeidsvergunning van de Turkse autoriteiten". Zoals ook op alle andere punten van verzoekers persoonlijke onderhouden, blijft hij ook hier steken in vaagheden waaruit geenszins kan afgeleid worden dat hij inderdaad gewerkt heeft in Antalya. Het attest dat zijn illegale arbeid moet aantonen kan deze bevindingen niet wijzigen. Immers indien verzoeker telkens van werf wisselde dan zou hij uiteraard nauwkeuriger weten waar hij onder meer gewerkt heeft, hoe hij er naar toe ging, bij wie en welke opdracht hij kreeg.

2.5.42. Het is aan verzoeker om zijn beweringen te staven met coherente en geloofwaardige verklaringen. Dit klemmt te meer nu verzoeker financiën en rechten heeft gestudeerd en aldus wel de geestelijke vermogens heeft om nuttige precieze verklaringen af te leggen. Dit is niet in het minst het geval. Wel integendeel, doorheen de vier verschillende interviews legt verzoeker minimale verklaringen af over alle aspecten van zijn asielrelaas omdat het hem niet meer interesseert, het lang geleden is, hij geen Turks spreekt. Hij wordt meerdere keren gewezen op zijn gebrekkige medewerking (zie onder meer "Antwoord eens op mijn vraag. Werk eens een beetje mee, u antwoordt te veel dat u het niet weet op vragen die u zou moeten weten."). Verzoekers wil tot medewerking kan dan ook uit geen enkel persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijken, terwijl hij viermaal de kans had zich te uiten of te herpakken. Ook, het zij herhaald, weigert verzoeker zijn internationale paspoort voor te leggen en, in zoverre hij het niet in zijn bezit had, weigert hij het op te vragen. Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker bij vergoelijkningen, dat de feiten lang geleden zijn en hij voorts weinig interesse heeft in deze oude gebeurtenissen. Een dergelijke handelwijze ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid alsook de waarachtigheid van de aangebrachte feiten.

2.5.43. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert kan hij niet aantonen in Turkije gewerkt te hebben. Deze bevinding is niet strijdig met het vonnis van 26 januari 2017 van de arrondissementsrechtbank van Makhatchkala waarin wordt gesteld dat verzoeker naar hun informatie op 4 november 2014 Moskou heeft verlaten. Er wordt aan toegevoegd dat hij in november en december 2014 een gewapende opleiding volgde "muazkar" in Raqqa. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar na 4 november 2014 in Turkije te hebben verbleven. Bijkomend kan nog worden herhaald dat incoherente verklaringen werden afgelegd over hoe de nodige visa voor Turkije zouden verkregen zijn. Verzoeker verklaarde dat hij voor hem en zijn gezin in Moskou visa naar Turkije aanvraagde en verkreeg (notities 30 maart 2017, p. 14), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat ze bij het binnenkomen in Turkije - en niet in Moskou - pas het visum geregeld hebben (notities echtgenote 30 maart 2015, p. 12).

2.5.44. Verzoeker voert aan dat hij, in het geval van een uitlevering naar de Russische Federatie, het risico loopt gefolterd te worden. Hij wijst op "het rapport van de CPT van januari 2013 (stuk 3)", volgens hem "het laatste verslag dat de Russische autoriteiten aanvaardden te laten publiceren". Hij meent "dat de waarborgen geleverd door de Russische autoriteiten aan de eiser geen zekerheid kunnen bezorgen dat hij niet het voorwerp zal zijn van foltering of onmenselijke behandelingen".

2.5.45. De Raad dient vast te stellen - en dit wordt ter terechtzitting bevestigd door verzoekers advocaat - dat dezelfde argumenten en rapporten werden aangebracht in zijn uitleveringsprocedure. Hierover werd reeds beslist als volgt:

"Vu le courrier daté du 23 juin 2017 par lequel le Service public fédéral des Affaires étrangères transmet la note verbale du 14 juin 2017 des autorités judiciaires russes demandant l'extradition du nommé A. I, né le 13 juillet 1986 à Mogilevskoe (Russie), de nationalité russe ;

Vu le mandat d'arrêt décerné par un jugement du tribunal d'arrondissement de Sovetski à Makhatchkala (Russie) à charge de l'intéressé du fait de participation à des activités terroristes sur le territoire syrien, de novembre à décembre 2014 ;

Vu la Convention européenne sur l'extradition du 13 décembre 1957 ;

Vu les lois belges du 1er octobre 1833 et du 15 mars 1874 ;

Vu la décision de la Chambre du conseil du tribunal de première instance d'Eupen du 4 juillet 2017 rendant exécutoire le mandat d'arrêt aux fins d'extradition de l'intéressé, émis par les autorités judiciaires russes le 26 janvier 2017 ;

Vu l'arrêt de la Chambre des mises en accusation de la Cour d'appel de Liège rendu le 13 juillet 2017, rejetant le recours de l'intéressé contre l'exequatur du mandat d'arrêt précité ;

Vu l'arrêt de la Cour de cassation du 4 octobre 2017, rejetant le pourvoi contre l'arrêt précité ;

Vu l'avis favorable sans restrictions de la chambre des mises en accusation de la Cour d'appel de Liège, rendu le 2 novembre 2017 ;

Attendu que les faits reprochés sont punissables tant en Belgique (articles 137, 138, 140, 140quinquies, 140sex/es du Code pénal) qu'en Russie (articles 205.1, 206, 208, 201, 277, 278, 279, 360 et 361 du Code pénal de la Fédération de Russie) et répondent aux critères établis par l'article 2.1 de la Convention précitée;

Attendu que la prescription de l'action publique n'est acquise ni en droit russe, ni en droit belge;

Attendu que les autorités judiciaires russes donnent plusieurs garanties diplomatiques à l'appui de leur demande d'extradition, notamment:

Que la demande d'extradition n'est pas demandée à des fins de poursuivre l'intéressé pour des considérations de race, de religion, de nationalité ou opinions politiques ;

Que l'intéressé aura sur le territoire russe toutes les possibilités à la défense et qu'il ne sera pas soumis à la torture ou à des traitements inhumains et dégradants ;

- Qu'il ne sera pas puni pour un fait quelconque, antérieur à la remise, autre que celui ayant motivé l'extradition ;
- Qu'il sera libre de quitter la Russie après la clôture des poursuites, ou de la procédure judiciaire en cas de condamnation ;
- Qu'il ne sera pas remis à un Etat tiers, droit fondamental fondé sur l'article 61 de la Constitution russe ;
- Qu'en cas d'extradition et de condamnation, l'intéressé sera détenu dans un établissement pénitentiaire respectant les exigences européennes en matière de détention (Règles européennes pénitentiaires du 11 janvier 2006) et que des employés de l'Ambassade de Belgique en Russie auront la possibilité de visiter le condamné dans les lieux de sa détention aux fins de contrôler le respect de toutes les garanties précitées ;

Attendu que dans le contrôle du respect des articles 3 et 6 de la Convention, la charge de la preuve incombe à la partie qui allègue un risque de violation ;

Attendu qu'en consultant les publications invoquées par la défense concernant la situation en matière de sécurité et de respect des droits fondamentaux en Tchétchénie, au Daghestan et en Ingouchie, il n'apparaît pas qu'il existe une menace concrète qui vienne mettre en péril les droits de l'intéressé ;

Attendu que les pièces déposées par l'intéressé au cours de la procédure n'établissent aucun élément concret et individualisé attestant d'un risque sérieux que celui-ci soit soumis dans l'Etat requérant à un déni de justice, à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ;

Attendu que l'intéressé n'avait d'ailleurs pas exprimé de telles craintes au cours de son audition du 1er juin 2017 devant le juge d'instruction et qu'il n'a en outre expliqué qu'il n'avait subi aucune violence physique de la part des enquêteurs russes, lors d'une perquisition de son domicile à l'été 2014 ;

Attendu dès lors, qu'il n'est pas démontré qu'il existe un risque sérieux que le demandeur soit, s'il est extradé, soumis dans l'Etat requérant à un déni flagrant de justice, à des faits de torture ou des traitements inhumains ou dégradants ;

Attendu qu'il n'y a pas lieu de craindre que l'intéressé soit poursuivi ou condamné en raison de son origine ethnique, de sa religion, de sa nationalité, ou de ses convictions politiques, ni de raison de croire que sa situation pourrait s'aggraver en raison de telles circonstances ;

Attendu, en conséquence que les conditions et les formalités de l'extradition se trouvent réunies et ont été accomplies."

2.5.46. In een aanvullende nota stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing onterecht verwijst naar gedateerde rechtspraak van het EHRM, met name naar de zaken Chentiev/Slovakije (nr. 21022/08) en Gasaeyev/Spanje (nr. 48514/09), die niet-staatsburgers van de Russische Federatie betreffen.

Met een verwijzing naar het arrest van 25 maart 2014, M.G./Bulgarije (nr. 59297/12), meent verzoeker dat een "recenter arrest van het EHRM in een zaak gelijkaardig aan deze van de eiser heeft wel tot een schending van artikel 3 EVRM geconcludeerd".

Voorts wordt een algemeen rapport toegevoegd van "Amnesty International" ("Russian Federation 2017/2018) en van "Human Rights Watch" ("Russie, Evénements de 2018").

2.5.47. De Raad stelt vast dat de zaak M.G./Bulgarije (nr. X) fundamenteel verschilt van deze die thans voorligt aan de Raad. Zowel Polen als Duitsland hadden respectievelijk in 2004 en 2005 de status van vluchteling toegekend aan M.G.. M.G. van Tsjetsjeense origine, werd beschuldigd voor feiten die zich hebben voorgedaan in Ingoesjetië en deelname aan een gewapende groep, medewerking aan terroristische activiteiten, handel in toxische stoffen en wapens. M.G. werd tegengehouden aan een grenscontrole in Bulgarije (2012) omdat hij bij Interpol geseind was. Het arrest wijst op het actief

opsporingsonderzoek van de Russische autoriteiten. De zaak M.G. verschilt dus wel grondig van voorliggende.

Ten slotte wordt gesteld dat de Russische Federatie wel garanties had geboden doch dat deze onvoldoende waren te meer dat M.G. naar alle waarschijnlijkheid in een penitentiaire afdeling in Noord-Kaukasus zou geplaatst worden. In dit laatste verband wordt verwezen naar de landeninformatie die ook verzoeker neerlegt, met name een rapport van het Comité ter Preventie van Foltering (CPT) van de Raad van Europa.

2.5.48. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak kan dus niet aantonen dat verzoeker een gerechtvaardigde vrees voor vervolging heeft bij een uitlevering aan de Russische Federatie. Uit het Ministerieel besluit blijkt dat de Russische gerechtelijke autoriteiten meerdere diplomatieke garanties bieden ter ondersteuning van hun uitleveringsverzoek, waaronder:

- dat het uitleveringsverzoek niet wordt gevraagd met het oog op vervolging van de betrokkene op grond van ras, godsdienst, nationaliteit of politieke overtuiging;
- dat de betrokkene alle kansen krijgt om zich op Russisch grondgebied te verdedigen en dat hij niet zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen;
- dat hij vrij zal zijn om Rusland te verlaten na het einde van de vervolging, of de gerechtelijke procedure in geval van veroordeling;
- dat hij niet wordt overgedragen aan een derde staat, een grondrecht dat gebaseerd is op artikel 61 van de Russische grondwet.

Ook wordt gesteld:

- dat hij niet wordt gestraft voor enige andere handeling voorafgaand aan de overlevering dan die waarvoor om uitlevering is verzocht.

Tevens worden gewaarborgd:

- dat in geval van uitlevering en veroordeling de betrokkene wordt vastgehouden in een gevangenis die voldoet aan de Europese detentievereisten (European Prison Rules van 11 januari 2006);
- dat personeel van de Belgische ambassade in Rusland de mogelijkheid hebben om de veroordeelde te bezoeken in de plaatsen van zijn detentie om de naleving van alle bovengenoemde garanties te controleren.

De waarborgen die in voorliggende zaak worden geboden gaan dus verder dan deze in de zaak M.G./Bulgarije (nr. X) en komen tegemoet aan bezwaren die het EHRM heeft opgeworpen in M.G./Bulgarije. Ook hechtte het Hof groot belang aan de vaststelling dat zowel Polen als Duitsland M.G. de vluchtelingenstatus hadden toegekend, wat in casu niet het geval is.

2.5.49. Verzoeker benadrukt de verwijzing in het arrest M.G./Bulgarije naar het CPT-rapport, in het bijzonder naar de repressie en situatie in de gevangenissen in de Noord-Kaukasus. Dit is in deze evenmin van toepassing nu verzoeker zal worden vastgehouden "in een gevangenis die voldoet aan de Europese detentievereisten" en dat bovendien "het personeel van de Belgische ambassade in Rusland de mogelijkheid [krijgt] om de veroordeelde te bezoeken in de plaatsen van zijn detentie om de naleving van alle bovengenoemde garanties te controleren". Ten slotte wordt in de aanvullende nota verwezen naar het risico van een oneerlijk proces waarbij een te groot belang wordt gehecht aan politierapporten die dienen als basis van de beschuldigingen van vredevolle protesten, wat uiteraard ook niet kan verbonden worden met verzoekers zaak. Nog minder kan verzoeker zich vergelijken met het lot van leden van mensenrechtenorganisaties, zoals hij in de aanvullende nota betracht.

2.5.50. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.51. De overige door verzoeker neergelegde stukken - de Russische binnenlandse paspoorten van verzoeker en zijn vrouw, hun huwelijksakte, de geboorteaktes van hun kinderen en zijn rijbewijs - hebben betrekking op de identiteit van verzoeker en zijn gezinsleden, die als dusdanig niet worden betwist. Het doorlaatbewijs uit Polen bevat evenmin informatie die relevant is voor de beoordeling van zijn vrees bij terugkeer naar Rusland.

2.5.52. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.*”

2.13.3. Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen dat verzoeksters echtgenoot vóór zijn vertrek uit de Russische Federatie in november 2014 gevisieerd werd door de autoriteiten en dat de Russische autoriteiten in zijn hoofde een strafzaak gefabriceerd hebben na hun vlucht. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster problemen zou kennen met de Russische autoriteiten omwille van haar familieband met (iemand met een profiel zoals) I.A..

2.13.4. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij omwille van haar eigen aanhangen van de niet-traditionele islam en hiermee gepaard gaande uiterlijk en levensstijl, dient te vrezen voor vervolging. Zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Focus: Dagestan: Niet-traditionele islam”* van 25 januari 2017 en de update van 4 maart 2019) dat haar geloofsovertuiging op zich geen internationale bescherming rechtvaardigt. Deze informatie geeft weliswaar aan dat de Dagestaanse autoriteiten moslims die als niet-traditioneel worden aanzien nauwlettend in het oog houden en dat ze een *“verhoogd risico”* lopen op problemen met de autoriteiten, maar ook dat deze niet-traditionele islamstrekkingen een uitgebreide aanhang onder de Dagestaanse bevolking kennen en dat er geen systematische vervolging is. Zoals hoger gesteld blijft een individuele beoordeling noodzakelijk. Uit de lezing van verzoeksters notities kan blijken dat verzoekster de drijfveer was achter de radicale omkering in de godsdienstbeleving van haar echtgenoot. Zij is fier een strikte versie van de islam na te leven. Verzoekster kan echter niet hardmaken dat zij niet zou kunnen terugkeren naar de Russische Federatie omwille van haar aanhangen van de niet-traditionele islam. Zo sprak zij zelf enkel over de problemen die haar man hierdoor gekend zou hebben (notities 30 maart 2017, p. 3, 6) en over de afkeuring ervan door haar familie (*“Het was vooral van de kant van de familieleden. [...] Ze hebben me alles wat nog kan genoemd. Op allerlei manieren. Mijn mama heeft dat zelfs geprobeerd van mijn hoofd te trekken. [...] In onze familie ben ik de allereerste. Zowel bij haar als haar man was er niemand als ik. Ik ben de allereerste. Ze zei heel de tijd, kijk naar de anderen, hoe mooi ze erbij lopen, hoe knap ze zijn, ze gaan naar feestjes, naar trouwfeesten en jij ziet er zo uit.”*; notities 30 maart 2017, p. 6). Zij stelde uitdrukkelijk hierdoor zelf nooit enige problemen te hebben gekend met de Russische autoriteiten (notities 30 maart 2017, p. 6). Integendeel verzoekster is na het vertrek van haar echtgenoot naar Moskou naar eigen zeggen zonder enige problemen nog 2 maanden in Dagestan verbleven (notities 30 maart 2017, p. 14; notities echtgenote 30 maart 2017, p. 9), en dit ondanks de beweerde - maar niet aannemelijk gemaakte - aanhoudingen en huiszoeking. Ook keerde verzoekster vanuit Turkije vrijwillig terug naar Moskou, beweerdelijk om een zieke tante te bezoeken, en vervolgens zelfs naar Dagestan, om haar ouders te bezoeken (*“Die tante, ze heeft ons veel geholpen, zowel financieel als moreel, ze had kanker, ze werd geopereerd en had hulp nodig, fysieke hulp. Tegelijkertijd heb ik ook mijn ouders bezocht. Ik ben nooit voor zolang weggeweest uit het huis.”*; notities verzoekers echtgenote 1 maart 2017, p. 4).

2.13.5. Gelet op wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.14. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de *“COI Focus: Dagestan: Veiligheidssituatie”* van 16 maart 2018 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier — en update van 4 maart 2019 bij aanvullende nota neergelegd, stelt de Raad immers vast dat de rebellie in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio, maar dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich, aldus voornoemde informatie, door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd

raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties, waarbij het niet uitgesloten is dat er in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.14.3. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X). Verzoekster licht in het tweede middel niet toe hoe artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou geschonden zijn.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.15.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.15.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK